

Okresní soud v Ústí nad Orlicí

Husova 975

562 01 Ústí na Orlicí

V Praze dne 10. 7. 2019

**Žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím,
ve znění pozdějších předpisů**

Vážení,

v souladu s ustanovením § 13 a násl. zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, si tímto dovoluji Okresní soud v Ústí nad Orlicí požádat o poskytnutí anonymizovaných kopií rozhodnutí zdejšího soudu, kterými bylo rozhodnuto o návrzích žalobců na náhradu nemajetkové újmy způsobené jim nezákonným rozhodnutím orgánů veřejné moci ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb.

Konkrétně si tímto dovoluji požádat o zaslání anonymizovaných rozhodnutí vydaných zdejším soudem v období posledních pěti let od data této žádosti, ve kterých bylo soudem rozhodováno o náhradě nemajetkové újmy, která žalobci vznikla v souvislosti s jeho nezákonnou vazbou a žalobě žalobce bylo soudem alespoň zčásti vyhověno (tj. rozhodnuto o povinnosti žalovaného se omluvit, nebo/i o povinnosti žalovaného nahradit žalobci imateriální újmu v penězích).

Věřím, že má žádost bude kladně vyřízena, a proto prosím o zaslání odpovědi elektronicky na e-mailovou adresu XXXXX@XXXX.cz, případně prostřednictvím mé datové schránky ID XXXXXXXX.

Děkuji a jsem s pozdravem

JUDr. XXXXXXXXX

nar. XXXXXXXX

trvale bytem XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Bartůňkovou ve věci

žalobce: **REDIVIVUS z.s.**, identifikační číslo 27058891
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové
zastoupený advokátem JUDr. Ervínem Perthenem
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, identifikační číslo
00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení částky 228.000 Kč s příslušenstvím

takto:

I. **Žalovaný je povinen** zaplatit žalobci částku **142.500 Kč** spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z částky 142.500 Kč od 25.1.2018 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Návrh, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 85.500 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně z částky 85.500 Kč od 25.1.2018 do zaplacení, **se zamítá.**

III. **Žalovaný je povinen** nahradit žalobci na nákladech řízení částku **15.960 Kč**, k rukám právního zástupce žalobce, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. **Žalobci se vrací** část zaplaceného soudního poplatku ve výši **280 Kč** prostřednictvím účtárny Okresního soudu v Ústí nad Orlicí.

Odůvodnění:

Žalobce se po žalovaném domáhal zaplacení částky 228.000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 228.000 Kč od 25.1.2018 do zaplacení. V žalobě uvedl, že uplatnil v souladu s § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. u žalovaného svůj nárok na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, která mu vznikla nesprávným úředním postupem, když tento žalobce spatřuje v nepřiměřené délce soudního řízení vedeného u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 12 C 78/2004. Žalobce v této věci byl na místě žalobce od 11.9.2007 do 28.2.2017, tedy devět let pět měsíců a osmnáct dnů, přesto však za toto téměř desetileté období nebylo o jeho nároku uplatněného žalobou ze dne 1.3.2004 s konečnou platností v úplnosti rozhodnuto. Žalobce je přesvědčen, že takovouto dobu trvání soudního řízení nelze v žádném případě považovat za přiměřenou. Délka soudního řízení je dle jeho názoru výsledkem zbytečných průtahů a zejména pak přezkumu a rušení nesprávných soudních rozhodnutí, jež lze přičítat státu. Byly to především protichůdné právní názory a závěry soudu různých instancí, které ve výsledku zapříčinily jak nepřiměřené průtahy, tak zvýšenou procesní aktivitu účastníků při hájení jejich práv, a tedy zcela legitimně účastníky řízení motivovaly k důslednému využívání opravných prostředků v širším slova smyslu (odvolání, dovolání, ústavní stížnost). Nesprávným postupem řízení vznikla žalobci nemajetková újma a má tak v souladu s ustanovením § 31 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na přiměřené zadostiučinění. S přihlédnutím délce účasti žalobce řízení cca devět a půl let a obvyklé výši přiměřeného zadostiučinění je žalobce přesvědčen, že mu náleží částka v penězích ve výši 228.000 Kč. Žalobce má za to, že jeho podání s uplatněním nároku ze dne 21.7.2017 došlo žalovanému dne 24.7.2017 a tak předmětná šestiměsíční lhůta skončila dne 24.1.2018. Od tohoto období od 25.1.2018 má žalobce nárok na zákonný úrok z prodlení.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí.

Z listinného důkazu ze dne 21.7.2017 adresovaného žalovanému soud zjistil, že žalobce u žalovaného uplatnil svůj nárok na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb. ve výši 228.000 Kč, žalovanému byla výzva doručena dne 24.7.2017.

Ze spisu Okresního soudu sp. zn. 12 C 78/2004 soud zjistil:

- dne 2.3.2004 byla podána u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí žaloba žalobcem KAPA PRO, s.r.o., Lanšperská 119, 562 01 Ústí nad Orlicí, IČ 25288342, proti žalovanému ČR – Ministerstvo spravedlnosti, Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem ve výši 68.248.000 Kč. Z odůvodnění žaloby vyplývá, že při provádění výkonu rozhodnutí ve věci oprávněného PRIMONA a.s. proti žalovanému KAPA PLUS a.s. ve věci vedené u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 11 E 2325/2000 byly sepsány věci uvedené žalobcem. Žalobci tak byla způsobena nesprávným úředním postupem soudu při výkonu rozhodnutí škoda, na jejíž náhradu má dle ustanovení § 5 zákona č. 82/1998 Sb. žalobce nárok. Byly tedy sepsány věci žalobce, který nebyl účastníkem exekučního řízení. V rámci podané žaloby žalobce vznesl námitku podjatosti soudců uvedeného soudu pro jejich poměr k projednávané věci s tím, že se žalobce domáhá náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem nadepsaného soudu.

- dne 17.3.2004 převzal Krajský soud v Hradci Králové k rozhodnutí spis sp. zn. 12 C 78/2004 k námitce podjatosti.

- z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 1 Nc 472/2004-18 ze dne 10.8.2004 soud zjistil, že soudci Okresního soudu v Ústí nad Orlicí nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí shora uvedené věci. Spis sp. zn. 12 C 78/2004 byl vrácen soudu dne 2.9.2004.

- dne 23.12.2004 navrhl Okresní soud v Ústí nad Orlicí přikázání věci Okresnímu soudu v Hradci Králové z důvodu vhodnosti. Spis sp. zn. 12 C 78/2004 byl doručen k rozhodnutí Krajskému soudu v Hradci Králové dne 5.1.2005.

- z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 1 Nc 111/2005-47 ze dne 31.1.2005 soud zjistil, že věc se Okresnímu soudu v Hradci Králové nepřikazuje. Spis sp. zn. 12 C 78/2004 byl vrácen Okresnímu soudu v Ústí nad Orlicí dne 7.2.2005.

- z protokolu o jednání soud zjistil, že dne 6.4.2005 proběhlo ve věci sp. zn. 12 C 78/2004 jednání a z protokolu o jednání ze dne 29.4.2005 soud zjistil, že ve věci bylo rozhodnuto mezeitimním rozsudkem.

- z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-79 ze dne 29.4.2005 soud zjistil, že dle výroku tohoto rozsudku základ nároku žalobce vůči žalovanému je opodstatněný a o výši nároku a nákladech řízení rozhodne soud až rozsudkem konečným. Rozsudek nabyl právní moci dne 2.6.2006.

- z odvolání podaného žalovaným dne 21.6.2005 soud zjistil, že žalovaný se do výše uvedeného rozsudku odvolal a spis sp. zn. 12 C 78/2004 byl Okresním soudem v Ústí nad Orlicí předložen k rozhodnutí o odvolání Krajskému soudu v Hradci Králové dne 8.7.2005 a krajský soud tento spis převzal k rozhodnutí dne 13.7.2005.

- z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 19 Co 407/2005-111 ze dne 9.5.2006 soud zjistil, že shora citovaný rozsudek byl potvrzen.

- z dovolání podaného žalovaným dne 20.7.2006 soud zjistil, že žalovaný do výše uvedeného rozsudku podal dovolání a spis byl předložen k rozhodnutí Nejvyššímu soudu ČR o dovolání dne 7.8.2006 a Nejvyššímu soudu byl doručen dne 9.10. 2006.

- z rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j. 25 Cdo 2813/2006-140 ze dne 28.2.2007 soud zjistil, že shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9.5.2006 č.j. 19 Co 407/2005-111, a rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 29.4.2005 č.j. 12 C 78/2004-79, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Ústí nad Orlicí k dalšímu řízení. Spis byl vrácen Okresnímu soudu v Ústí nad Orlicí dne 12.3.2007.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-147 ze dne 24.4.2007 soud zjistil, že byl ustanoven znalec z oboru ekonomika, ceny a odhady – textil Ing. Rudolf Bodlák, aby stanovil znehodnocení předmětu náhrady škody.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-156 ze dne 8.8.2007 soud zjistil, že soud připustil, aby žalobce z řízení vystoupil a na jeho místo nastoupil jako žalobce

REDIVIVUS o.s., sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, IČ: 27058891.
Usnesení nabylo právní moci dne 11.9.2007.

- ze znaleckého posudku Ing. Rudolfa Bodláka soud zjistil, že tento znalecký posudek byl soudu předložen dne 3.4.2008 s tím, že z obsahu spisu vyplývá, že znalec byl dvakrát, a to dne 17.8.2007 a 11.10.2007, o zaslání vypracovaného znaleckého posudku soudem urgován. Dále byl vyzván k zaslání posudku dne 7.1.2008 a požádal o prodloužení termínu do 15.2.2008.

- z námitek žalobce proti obsahu znaleckého posudku soud zjistil, že tyto podal dne 23.4.2008.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-210 ze dne 24.4.2008 soud zjistil, že soud vyzval žalobce k doplnění znaleckého posudku. Usnesení nabylo právní moci dne 29.4.2008. Znalci stanovil lhůtu k vypracování doplnění znaleckého posudku dvacet dní ode dne doručení usnesení.

- z protokolu o jednání ze dne 10.10.2008 soud zjistil, že byl předvolán znalec Ing. Rudolf Bodlák, aby se k problematice hodnoty zboží vyjádřil. Jednání bylo odročeno s tím, že do konce listopadu 2008 zástupce žalobce předloží soudu znalecký posudek jako listinný důkaz, a dále bylo znalci uloženo, aby dodatek ke znaleckému posudku vypracoval tak, že se vyjádří k cenám v roce 2001 a pak ke dni 1.5.2005 a stanoví rozdíl těchto cen.

- z výzvy Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 8.12.2008 ve věci sp. zn. 12 C 78/2004 soud zjistil, že znalec byl vyzván k předložení znaleckého posudku do konce roku 2008.

- z výzvy Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 8.12.2008 ve věci sp. zn. 12 C 78/2004 soud zjistil, že právnímu zástupci žalobce bylo sděleno, že měl do konce listopadu 2008 předložit znalecký posudek jako listinný důkaz, což neučinil, a byl požádán, zda a kdy bude předložen.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-234 ze dne 5.1.2009 soud zjistil, že soud opětovně uložil znalci Bodlákově doplnit znalecký posudek tak, jak mu bylo uloženo při jednání konaném dne 10.10.2008. Usnesení nabylo právní moci dne 8.1.2009. Tato povinnost byla uložena znalci ve lhůtě deseti dnů od doručení usnesení.

- ze znaleckého posudku znalce Bc. Vítězslava Javůrka soud zjistil, že žalobce doručil znalecký posudek soudu dne 13.1.2009.

- z doplnění znaleckého posudku soud zjistil, že doplnění znaleckého posudku vypracovaného Ing. Rudolfem Bodlákem bylo doručeno soudu dne 14.1.2009.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-347 ze dne 17.2.2009 soud zjistil, že ve věci k námitkám žalovaného doručeným soudu dne 13.2.2009 byl ustanoven další znalec Ing. Karel Machánek CSc. Usnesení nabylo právní moci dne 24.2.2009. Znalci byla poskytnuta lhůta šedesát dnů k vypracování posudku od doručení soudního spisu.

- ze znaleckého posudku Ing. Karla Machánka CSc. soud zjistil, že tento byl doručen soudu dne 22.6.2009.

- z referátu na čl. 365 spisu soud zjistil, že na den 15.7.2009 bylo nařízeno jednání ve věci a žalobce požádal podáním došlým soudu dne 2.7.2009 o odročení jednání. Jednání bylo odročeno na den 12.8.2009.
- z podání žalobce doručeným soudu dne 10.7.2009 soud zjistil, že požádal o odročení jednání s tím, že navrhl doplnění znaleckého posudku Ing. Karla Machánka CSc. a podal odvolání do přiznání odměny znalci.
- z předložení věci soud zjistil, že odvolání žalobce do odměny znalci Ing. Karlu Machánkovi CSc. bylo předloženo Krajskému soudu v Hradci Králové dne 28.7.2009 a krajskému soudu doručeno dne 4.8.2009.
- z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 19 Co 360/2009-384 ze dne 30.10.2009 soud zjistil, že usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-364 ze dne 23.6.2009 bylo potvrzeno.
- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-403 ze dne 11.1.2010 soud zjistil, že ve věci byl opětovně ustanoven znalec Ing. Karel Machánek CSc., aby vypracoval nový znalecký posudek, neboť v důsledku nepředložení podkladů od žalobce znalec nezodpověděl dotazy, které mu byly soudem uloženy. Zároveň soud vyzval žalobce, aby znalci předložil podklady pro vyhotovení znaleckého posudku. Lhůta k vyhotovení znaleckého posudku byla stanovena na třicet dnů od dodání podkladů žalobcem.
- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-413 ze dne 16.3.2010 soud zjistil, že soud vyzval žalobce, aby předložil znalci doklady k vypracování znaleckého posudku, když z dopisu znalce ze dne 27.3.2010 vyplývá, že žalobce doručil znalci šest krabic obsahující všechny doklady, které má žalobce k dispozici. Znalec odmítl přijmout tuto zásilku, neboť není povinen hledat mezi předloženými listinami ty, které se věcí týkají, i z důvodů kapacitních.
- z přípisu žalobce doručeného soudu dne 23.3.2010 soud zjistil, že žalobce vznesl námitku podjatosti znalce Ing. Karla Machánka CSc.
- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-425 ze dne 25.3.2010 soud zjistil, že znalce Ing. Karel Machánek CSc. byl zproštěn povinnosti podat nový znalecký posudek a ve věci byl ustanoven znalcem znalecký ústav A&CE Consulting s.r.o.
- ze znaleckého posudku A&CE Consulting s.r.o. soud zjistil, že tento byl předložen soudu dne 1.7.2010.
- z protokolu o jednání ze dne 27.10.2010 soud zjistil, že jednání bylo odročeno za účelem doplnění znaleckého posudku.
- z doplnění znaleckého posudku soud zjistil, že toto bylo předloženo soudem dne 10.11.2010.
- z protokolu o jednání ze dne 19.11.2010 soud zjistil, že jednání bylo odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí.

- z rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-560 ze dne 24.11.2010 soud zjistil, že žalovaný byl zavázán povinností zaplatit žalobci částku 4.701.343 Kč s 3% úrokem z prodlení ročně od 26.10.2004 do zaplacení s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalobce byl povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Ústí nad Orlicí částku 199.215 Kč.
- z doplňujícího rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-568 ze dne 10.12.2010 soud zjistil, že shora citovaný rozsudek byl doplněn o výrok, kterým žaloba co do částky 63.546.657 Kč s 3% úrokem z prodlení ročně od 26.10.2004 do zaplacení byla zamítnuta.
- z odvolání podaného žalovaným došlým soudu dne 22.12.2010 soud zjistil, že žalovaný podal do shora citovaného rozsudku odvolání.
- z odvolání podaného žalobcem došlým soudu dne 29.12.2010 soud zjistil, že žalobce podal do shora citovaného rozsudku odvolání.
- z předložení věci k rozhodnutí o odvolání soud zjistil, že odvolání podaná oběma účastníky byla doručena Krajskému soudu v Hradci Králové dne 1.2.2011.
- z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 19 Co 91/2011-616 ze dne 29.11.2011 soud zjistil, že shora citovaný rozsudek byl v části výroku I. co do částky povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 846.343 Kč s 3% úrokem z prodlení ročně od 26.10.2004 do zaplacení a v části, kterou byla zamítnuta žaloba o zaplacení 8.074.238 Kč s 3% úrokem z prodlení ročně od 26.10.2004 do zaplacení, potvrzen. Rozsudek byl dále v části výroku I., kterou bylo žalovanému uloženo zaplatit částku 3.855.000 Kč s 3% úrokem z prodlení ročně od 26.10.2004 do zaplacení změněn tak, že v tomto rozsahu byla žaloba zamítnuta. Dále byl rozsudek v části výroku I., kterou byla zamítnuta žaloba o 120.287 Kč s příslušenstvím, zrušen a vrácen okresnímu soudu k dalšímu řízení.
- z dovolání došlým soudu dne 6.3.2012 soud zjistil, že žalobce podal do shora citovaného rozsudku krajského soudu dovolání.
- z předložení věci k rozhodnutí o dovolání soud zjistil, že věc byla předložena k rozhodnutí o dovolání dne 11.4.2012 k Nejvyššímu soudu ČR.
- z rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j. 28 Cdo 1096/2012-642 ze dne 5.6.2013 soud zjistil, že citovaný rozsudek krajského soudu byl ve výroku II. zrušen a věc byla v tomto rozsahu tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Spis byl krajskému soudu k rozhodnutí doručen dne 30.7.2013.
- z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 19 Co 91/2011-685 ze dne 15.10.2013 soud zjistil, že rozsudek okresního soudu, kterou byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 3.855.000 Kč s 3% úrokem z prodlení ročně od 26.10.2004 do zaplacení, byl změněn tak, že v tomto rozsahu byla žaloba zamítnuta.
- z dovolání došlým soudu dne 13.1.2014 soud zjistil, že žalobce podal do shora citovaného rozsudku krajského soudu dovolání.

- z předložení věci k rozhodnutí o dovolání soud zjistil, že věc byla doručena k rozhodnutí o dovolání dne 7.2.2014 k Nejvyššímu soudu ČR.

- z usnesení Nejvyššího soudu ČR č.j. 30 Cdo 528/2014-703 ze dne 1.12.2015 soud zjistil, že dovolání bylo odmítnuto.

- z ústavní stížnosti podané stěžovatelem – žalobcem ze dne 17.2.2016 soud zjistil, že žalobce podal ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu ČR č.j. 30 Cdo 528/2014-703 ze dne 1.12.2015 a proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 19 Co 91/2011-685 ze dne 15.10.2013.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-730 ze dne 9.3.2016 soud zjistil, že řízení v této věci bylo přerušeno do rozhodnutí o ústavní stížnosti žalobce vedené pod sp. zn. IV. ÚS 596/16.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-730 ze dne 22.8.2016 soud zjistil, že v řízení v této věci bude pokračováno, neboť o ústavní stížnost žalobce byla usnesením Ústavního soudu ze dne 7.6.2016 odmítnuta.

- z usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí č.j. 12 C 78/2004-743 ze dne 10.2.2017 soud zjistil, že soud připustil, aby žalobce z řízení vystoupil a na jeho místo nastoupil jako žalobce 12 W s.r.o., IČ: 27573842, sídlem Terasovitá 957/87, Praha 4. Usnesení nabylo právní moci dne 11.3.2017.

Dle § 31 a odst. 1) zák.č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Dle odst. 2) téhož § zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Dle odst. 3 téhož § v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

V projednávané věci se se žalobce domáhá zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 228.000 Kč s příslušenstvím, která mu měla vzniknout v souvislosti s nesprávným úředním postupem v řízení vedeným před Okresním soudem v Ústí nad Orlicí pod sp.zn. 12 C 78/2004. Soud při rozhodování vycházel z obsahu citovaného spisu. Je nesporné, že žalobce uplatnil u žalovaného přípisem, doručeným žalované dne 24.7.2017, nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu, který vyčíslil ve výši 228.000 Kč, a který žalovaná mimosoudně neprojednala. Žaloba o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem ve výši 68.248.000 Kč byla společností KAPA PRO s.r.o. podána proti žalovanému u zdejšího soudu dne 2.3.2004. Dne 8.8.2007 byl usnesením připuštěn vstup současného žalobce - REDIVIVUS z.s. do řízení. Právní moci nabylo usnesení ke dni 11.9.2007 a od tohoto data doby začíná být žalobce účastníkem řízení, neboť dosavadní dobu původního řízení nelze při postoupení pohledávky postupníkovi přičítat (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.12.2010, sp.

zn. 30 Cdo 3908/2009). Stejně tak není důvod přičítat žalobci délku řízení po jeho „vystoupení“ z řízení, kdy pohledávka byla postoupena společnosti 12 W s.r.o. usnesením ze dne 10.2.2017, které nabylo právní moci dne 11.3.2017. Celkem byl tedy žalobce účasten na řízení sp.zn. 12 C 78/2004 cca 9,5 roku.

Lze souhlasit s vyjádřením žalovaného, že „přiměřenost délky řízení je jen jedním z aspektů práva na spravedlivý proces, který nelze uplatňovat na úkor aspektů dalších, jimiž je zejména zájem na řádném zjištění skutkového stavu věci, který je cílem každého procesu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR neexistuje žádná abstraktně stanovitelná lhůta, kterou by bylo možno obecně považovat za přiměřenou. Teprve posouzení délky konkrétního řízení z hlediska kritérií uvedených v § 31a odst. 3 zákona umožňuje vyřešit otázku, zda v konkrétní věci bylo či nebylo porušeno právo na projednání v přiměřené lhůtě, zda tedy došlo k nesprávnému úřednímu postupu či nikoliv. Pouze průtahy přičitatelné státu mohou vést ke konstatování překročení přiměřené lhůty. To znamená, že stát je možno činit odpovědným pouze za ty průtahy, které by byly způsobeny liknavým postupem státních orgánů“.

Soud tedy vzal v úvahu při posouzení délky průtahů v dané věci konkrétní kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. a rovněž i to, že neexistuje žádná stanovitelná lhůta, podle které lze délku průtahů v dané věci posoudit, zda jsou tedy přiměřené či nikoliv, a vycházel z obecně zažitých praxí orgánů státní správy soudů, kdy za průtah ve věci lze považovat „dobu tří měsíců“, kdy není učiněn soudem v jím projednávané věci žádný úkon směřující k vyřízení věci.

Za spisu sp.zn. 12 C 78/2004 vyplývá, že řízení proběhlo na třech stupních soudní soustavy, rozhodoval i Ústavní soud ČR, a je nesporné, že žalobce vstoupil do řízení (11.9.2007) v době, kdy byl ve věci nařízen znalecký posudek. Je prokázáno, že došlo k určitým prodlevám při vypracování znaleckých posudků. Nejprve to byl problém se znalcem ing. Rudolfem Bodlákem, který byl soudem opakovaně urgován k předložení znaleckého posudku, nicméně na straně znalce byl omluvitelný důvod (nemoc a smrt jeho otce), na základě kterého požádal o prodloužení lhůty k vypracování znaleckého posudku, který byl na opakovanou výzvu dne 3.4.2008 soudu doručen. Nicméně na druhé straně dlužno konstatovat, že se jednalo o náročný posudek, který si vyžádal studium pokladů, zejména přeměření zboží a provádění analýz a konzultací s odborníky textilní specializace. Dále to byl sám žalobce, což mu v žádném případě nelze přičítat k tíži, kdo podal námitky ke znaleckému posudku (23.4.2008) a soud vyzval znalce k doplnění znaleckého posudku (usnesení ze dne 24.4.2008). Znalec byl slyšen u jednání dne 10.10.2008 a bylo rozhodnuto, že opět s ohledem na doklady předložené žalobcem bude doplněn znalecký posudek. Sám žalobce předložil listinný důkaz – posudek znalce Bc. Vítězslava Javůrka k dané problematice. Soud obdržel doplnění znaleckého posudku od znalce ing. Rudolfa Bodláka dne 14.1.2009. K námitkám žalovaného ke znaleckému posudku byl ustanoven ve věci znalec Ing. Karel Machánek, CSc. usnesením ze dne 17.2.2009. Znalci byl spis odeslán 4.3.2009 a byla mu poskytnuta lhůta 60 dnů od doručení spisu na vypracování posudku. Posudek byl doručen soudu dne 22.6.2009. Bezprostředně bylo nařízeno jednání na den 15.7.2009, žalobce požádal o odročení, další jednání bylo nařízeno na den 12.8.2009 a žalobce opětovně požádal o odročení a podal odvolání do přiznání odměny znalci a navrhl opět doplnění znaleckého posudku. O odvolání bylo rozhodnuto krajským soudem dne 30.10.2009. 11.12.2009 žalobce požaduje doplnění posudku, které je usnesením ze dne 11.1.2010 opětovně nařízeno. S ohledem na dohady žalobce se znalcem Ing. Karlem Machánkem, CSc, které vyústily k námitce podjatosti znalce ze strany žalobce, byl ustanoven ve věci ustanoven znalecký ústav A&CE Consulting s.r.o. a znalec Ing. Karel Machánek, CSc. byl vypracování doplnění ke znaleckému posudku zproštěn. Soud vzal za prokázané, že sice v rámci vypracování znaleckých posudků a jejich doplnění k určitým prodlevám došlo, nicméně na těchto prodlevách měl výrazný podíl sám žalobce, když znalci Ing. Machánkovi CSc. předložil obrovské množství listin, které znalec odmítl převzít, soud tak

musel ukládat žalobci usnesením povinnost předložit znalci listiny, které znalec potřebuje pro vypracování znaleckého posudku. Nicméně lze uzavřít, že pokud se týká období řízení, kdy byly vypracovávány znalecké posudky a jejich doplňky, soud zde průtahy na základě shora uvedeného neshledal.

K prodlevám však opakovaně došlo především v odvolacím a dovolacím řízení. Spis byl předložen odvolacímu soudu dne 1.2.2011 a ve věci bylo rozhodnuto odvolacím soudem až 29.11.2011, úřední jednání bylo nařízeno až 27.9.2011 a spis byl dle referátu dán opakovaně bezdůvodně až na lhůtu 20.6.2011. K rozhodnutí o dovolání byl spis doručen Nejvyššímu soudu ČR dne 11.4.2012 a o dovolání bylo rozhodnuto až 5.6.2013, tedy až po 14 měsících po dojití spisu. Spis byl vrácen odvolacímu soudu dne 30.7.2013, tento dne 15.10.2013 ve věci rozhodl. Po podaném dovolání spis byl předložen dovolacímu soudu dne 7.2.2014 a tento usnesením dovolání dne 1.12.2015 odmítl, tedy po 22 měsících od doručení spisu. S ohledem na shora uvedené nelze délku řízení vedeného u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp.zn. 12 C 78/2004 (9 let a 5 měsíců) ve vztahu k žalobci hodnotit jako přiměřenou. K nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věta druhá a třetí zákona č. 82/1998 Sb. došlo, když věc nebyla projednána v přiměřené lhůtě.

Při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění v penězích se soud v souladu s požadavky Ústavního soudu vyjádřenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 28.3.2011, sp.zn.I.ÚS 192/11, nebo v usnesení Ústavního soudu ze dne 26.7.2011, sp. zn. I. ÚS 1938/11, zabýval hodnocením jednotlivých kritérií obsažených v § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. V řízení bylo prokázáno, že délka řízení se protáhla, soud přihlédl k tomu, že projednávaná věc byla právně složitá, bylo nutné přibrat do řízení znalce. Předmětem řízení byla žaloba původního žalobce proti státu na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem při provádění výkonu rozhodnutí. Žalobou bylo uplatněno několik dílčích nároků na náhradu škody. Byl vypracován znalecký posudek ohledně znehodnocení věcí, který byl doplňován o určení tržní ceny zboží. Dále byl vypracován znalecký posudek ohledně účetnictví, stavu společnosti a dalších dílčích otázek, tento posudek byl vypracován znaleckým ústavem. Pokud se týká jednání žalobce jako poškozeného v této věci, tak soud zohlednil i to, že to byl žalobce, který nespolutracoval dle pokynu soudu řádně se znalcem, ze spisu dále vyplývá a z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce nevyužil po celé řízení, kdy byl účastníkem, dostupných prostředků způsobily odstranit průtahy v řízení. Naopak soud však má zato, že žalobci nelze k námitce žalovaného přičítat k tíži, pokud se jedná o význam předmětu řízení pro žalobce, že do řízení vstoupil dobrovolně na základě odkoupené pohledávky. I když žalobce takto do řízení posléze vstoupil, je stále dotčeným, ačkoliv v jiné sféře než jeho právní předchůdce, když ústavní právo zaručuje přiměřenou délku řízení každému.

Při stanovení výše přiměřeného zadostiučnění soud tedy přihlédl ke shora uvedeným kritériím a zároveň k rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 729/2011 ze dne 6.11.2011 a dospěl k závěru, že je důvodné, aby žalobce byl odškodněn částkou 142.500 Kč (9,5 roku x 15.000 Kč/rok). V daném případě nelze jinak odškodnit počáteční dobu řízení, neboť žalobce vstoupil do řízení, když již řízení 4,5 roku probíhalo. Ve zbývající části nároku uplatněného žalobcem ve výši 85.500 Kč s příslušenstvím byla žaloba zamítnuta. Soud přiznal žalobci zákonný úrok z prodlení od 25.1.2018 do zaplacení, tedy šest měsíců ode dne kdy žalobce uplatnil u žalovaného nárok dle § 14 zák. č. 82/1998 Sb. Nárok byl žalobcem žalovanému doručen dne 24.7.2017 a předmětná šestiměsíční lhůta uplynula dne 24.1.2018.

K žádosti žalovaného poskytl soud žalovanému dle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. delší lhůtu k plnění, kterou stanovil v délce 15 dnů od právní moci rozsudku, a to z organizačně-technických důvodů

na straně žalovaného, neboť jde o plnění ze státního rozpočtu podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech.

Výrok o náhradě nákladů řízení je pak odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení v plném rozsahu. Dle konstantní judikatury *má poškozený - posuzováno z hlediska materiální spravedlnosti - v zásadě plný úspěch (byť mu jím žalované zadostiučinění bylo přiznáno jen v poloviční výši), neboť lze dovést, že se mu podařilo prokázat příčinnou souvislost mezi nemateriální újmou mu způsobenou a nesprávným úředním postupem - podařilo se mu prokázat základ nároku. Nejvyšší soud má shodně s Ústavním soudem za to, že lze výsledek řízení projevující se tím, že poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu svého druhu, hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch (§ 142 odst. 1 o. s. ř.), byť žalobci výrokově nebyla přiznána jím požadovaná výše plnění. (Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 5210/2009; dále například náleží Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. I. ÚS 1310/09 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013). Výše tarifní hodnoty věci pro účely náhrady nákladů řízení pak byla určena v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4552/2014 dle ust. § 9 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve výši 50.000 Kč. Náhrada nákladů se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč, z částky 9.300 Kč za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání) dle ust. § 7, 9 a 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., z částky 900 Kč jako 3 paušálních náhrad nákladů po 300 Kč dle ust. § 13 vyhlášky 177/1996 Sb., z částky 500 Kč jako náhrady za promeškaný čas 5 půlhodin dle ust. § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a z částky 837 Kč jako náhrady cestovného (ze sídla právního zástupce žalobce k jednání soudu v Ústí nad Orlicí a zpět) dle ust. § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Náhrada nákladů je pak dle ust. § 137 o.s.ř. zvýšena o 21 % DPH, tedy o částku 2.423 Kč. Celková náhrada nákladů činí 15.960 Kč a dle ust. § 149 o.s.ř. je žalovaný povinen ji zaplatit k rukám právního zástupce žalobce.*

O vrácení části soudního poplatku ve výši 280 Kč rozhodl soud dle § 10 odst. 2 zák. o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení stejnopisu písemného vyhotovení, dvojmo, prostřednictvím zdejšího soudu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem stanovená plněna řádně a včas, lze se jejího splnění domoci návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

Ústí nad Orlicí 5.9.2018

JUDr. Věra Bartůňková v.r.
samosoudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Bartůňkovou v právní věci žalobců a) [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], b) [redacted], nar. [redacted], bytem tamtéž, obou zastoupených Mgr. Matějem Votroubkem, advokátem, se sídlem Karolíny Světlé 202, 566 01, Vysoké Mýto, proti žalovanému Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, IČ: 00025429, o náhradu škody a nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. **Návrh**, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobcům a) a b) náhradu nemajetkové újmy v celkové výši 705.000,- Kč a dále náhradu škody v celkové výši 145.949,- Kč, **s e z a m í t á .**
- II. **Žalobci a) a b) jsou povinni** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 300,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenu soudu dne 21.3.2016 se žalobci po žalovaném domáhali náhrady škody a nemajetkové újmy dle zákona č. 82/1998 Sb. ve výši 705.000,- Kč jako náhrady nemajetkové újmy a ve výši 145.949,- Kč jako náhrady škody. Žalobu odůvodnili tak, že mají za to, že nesprávný úřední postup spočíval v nepřiměřené délce řízení (průtahy řízení) a neustálém prodlužování předběžného opatření, ačkoliv k tomu nebyly důvody. Usnesením zdejšího soudu č. j. 0 Nc 5426/2014 – 6, 8 P a Nc 167/2014 ze dne 6.6.2014 bylo nařízeno předběžné opatření, kterým bylo nařízeno umístění nezletilých dětí žalobců do péče Dětského domova pro děti od 1 – 3 let, Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, Staroholická čp.

354, Holice (dále i jen „Dětský domov“). Proti tomuto usnesení podali žalobci odvolání. Dne 2.7.2014 bylo usnesením zdejšího soudu předběžné opatření prodlouženo do 6.8.2014. Dne 3.7.2014 podali žalobci návrh na zrušení předběžného opatření, tento byl soudem zamítnut. Předběžné opatření bylo opětovně prodlouženo dalšími usneseními, a to do 6.9.2014, 6.10.2014 a 6.11.2014. Usnesením ze dne 28.1.2015, č.j. 22 Co 29/2015 a 22 Co 30/2015 potvrdil Krajský soud v Hradci Králové, pobočka Pardubice usnesení zdejšího soudu, kterými bylo rozhodnuto o prodloužení předběžného opatření. Proti usnesení zdejšího soudu o prodloužení předběžného opatření ze dne 28.1.2014 a ze dne 22.12.2014 podali žalobci odvolání, neboť bylo vydáno v rozporu se zákonem, s ust. § 460 odst. 1 věta druhá z.ř.s., neboť nebyly dány vážné důvody a objektivní příčiny pro prodloužení trvání předběžného opatření. Ve jmenovaných usneseních bylo uvedeno, že dosud nebyly vypracovány znalecké posudky, toto však nelze považovat za vážné důvody a objektivní příčiny. Žalobci poukazují na to, že předběžné opatření bylo nařízeno dne 6.6.2014, řízení ve věci samé bylo zahájeno dne 17.6.2014, a usnesení, kterým byli ustanoveni znalci, bylo vydáno až dne 22.9.2014. Znalcům byla poskytnuta lhůta 6 týdnů pro vypracování posudků a usnesení o ustanovení znalců bylo znalcům vypraveno až 23.10.2014, tedy měsíc po jeho vyhlášení, přičemž se všichni účastníci vzdali svého práva na odvolání proti němu. Znalci posudky doručili soudu dne 13.2.2015, od nařízení předběžného opatření do vyhotovení znaleckých posudků uběhlo více než osm měsíců, přičemž již v době nařízení předběžného opatření bylo zřejmé, že vypracování znaleckých posudků bude nutné. Žalobci zdůrazňují, že opravné prostředky podali pouze proti usnesení o nařízení předběžného opatření a proti prvnímu usnesení o prodloužení předběžného opatření po uplynutí délky šesti měsíců trvání tohoto předběžného opatření. Proti dalším usnesením žalobci nebrojili, aby k vyřízení věci došlo co nejrychleji. Ze strany žalobců nedocházelo k žádným průtahům řízení, na každé předvolání se dostavili. Veškeré průtahy řízení leží čistě na bedrech soudu. Nutnost prodlužovat předběžné opatření nastala pouze z důvodu laxního přístupu soudu k případu. Soud prvního stupně obcházel zákon, docházelo k porušování ústavně zaručeného práva na projednání věci bez zbytečných průtahů. Navíc soud prvního stupně všechna svá rozhodnutí o prodloužení předběžného opatření nad dobu šesti měsíců prakticky neodůvodnil, odvolací soud hodnotil toto odůvodnění jako nedostatečné, měl však za to, že vada byla zhojena tím, že odůvodnění vyplývá ze spisu. Je v rozporu s principy spravedlnosti, aby si účastník řízení sám dohledával odůvodnění rozhodnutí ve spise, odvolací soud se tak také dopustil porušení práva na spravedlivý proces. Nezákonným prodlužováním předběžného opatření, kterým byly nezletilé děti drženy mimo rodinu žalobců, docházelo k porušování ústavně zaručeného základního práva na ochranu rodinného života, práva na ochranu rodičovství a práva na výchovu svého dítěte. Konečným rozhodnutím ve věci samé ze dne 2.7.2015, č. j. 13 P 73/2014 – 240 bylo řízení o péči o nezletilé děti zastaveno a nad výchovou byl stanoven dohled, rozsudek nabyt právní moci dne 29.7.2015. Usnesením Ústavního soudu ze dne 30.9.2015, sp. zn. III. ÚS 594/15 byla ústavní stížnost žalobců odmítnuta, řízení bylo dne 6.10.2015 s konečnou platností před všemi soudními instancemi ukončeno. Žalobci shledávají v řízení průtahy v období od 7.12.2014 (den následující po uplynutí šestiměsíční lhůty) do 29.7.2015 (datum právní moci rozhodnutí ve věci samé), a veškeré své nároky uplatňují za toto období. Posledním rozhodnutím ve věci byla ústavní stížnost, o této bylo rozhodnuto dne 6.10.2015, proto toto datum žalobci považují za okamžik, kdy se s konečnou platností dozvěděli o vzniku škody a nemajetkové újmy, od tohoto okamžiku již nebylo možné postup soudu nijak zvrátit. Žalobcům vznikla nemajetková újma v souvislosti s nesprávným postupem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, je spatřována v tom, že žalobcům byly odebrány jejich děti a hlavně je třeba zdůraznit skutečnost, že odebrání dětí z rodiny trvalo déle, než stanoví ust. § 460 z.ř.s. V průběhu řízení bylo prokázáno, že rodina a děti jsou pro žalobce základní životní hodnotou, v době odebrání dětí byly mezi žalobci a jejich dětmi vytvořeny silné fungující citové vazby.

Žalobci mají za to, že omluva v jejich případě nepostačuje jako zadostiučinění. Průtahy v řízení trvaly od 7.12.2014 do 29.7.2015, tj. 235 dnů, újmu ocenili žalobci analogicky s vazbou, nemajetkovou újmu žalobci vyčíslují na částku 705.000,- Kč, tedy 235 dnů trvání průtahů v řízení x 1.500,- Kč jako denní výše nemajetkové újmy x 2 žalobci. Žalobcům vznikla rovněž majetková škoda a ušel jim zisk. Příkazem Dětského domova jim byl stanoven příspěvek na úhradu pobytu a péče v měsíční výši 1.142,- Kč pro každé z nezletilých dětí, celkem tak 39.969,- Kč. Žalobci své děti v Dětském domově navštívili celkem 51x, najezdili celkem 3120 km, při průměrné spotřebě vozidla 7,26l benzínu / 100 km pak činí náklady za cestovné celkem 19.274,40 Kč. Vedle toho byly děti u žalobců na celkem 9 krátkodobých návštěvách, náklady za cestovné činí 6.804,- Kč. Žalobkyni byl odejmut rodičovský příspěvek, žalobkyně byla nucena si od ledna do července 2015 hradit zdravotní pojištění jako samoplátce v měsíční výši 8.694,- Kč, za toto uhradila celkem 52.164,- Kč. Na nákladech soudního řízení žalobci vynaložili celkem 27.738,- Kč. Žalobci proto požadují na náhradě škody celkem 145.949,- Kč. Nárok na náhradu škody žalobci uplatnili u žalovaného dne 18.3.2016, žalovaným však dosud nebylo o nároku rozhodnuto, proto vzhledem k běhu promlčecích lhůt žalobci podávají žalobu před rozhodnutím o nároku žalovaným.

Z vyjádření žalovaného doručeného soudu dne 11.5.2017 bylo zjištěno, že žalovaný neuznává žalobou tvrzený nárok co do důvodu ani co do výše, a to ani částečně. Žádost žalobců nebyla shledána důvodnou, žalobcům nebylo přiznáno žádné odškodnění. Žalovaný shrnul postup v řízení o předběžném opatření a péči o nezletilé děti žalobců a uvedl, že v obecné rovině je délka řízení dána nejen činností či nečinností příslušného orgánu, ale i složitostí věci, počtem úkonů, počtem instancí, které ve věci rozhodují a chováním účastníků. Délku řízení lze označit za nepřiměřenou tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících výlučně z působení státu. Předběžné opatření bylo opakovaně prodlužováno, nezletilé děti se ocitly v nedostatku řádné péče. S ohledem na psychický stav matky, důvody umístění dětí, ale i postoj rodičů bylo nutno vyčkat výsledků znaleckého zkoumání, děti byly v ohrožení života. V předmětném řízení nedocházelo ze strany soudu k žádným průtahům, existovaly vážné důvody a objektivní příčiny, pro které nebylo možné ve lhůtě 6 měsíců ukončit trvání předběžného opatření, nelze tak označit postup soudu za nesprávný. Posuzovanou dobu řízení od 7.12.2014 do 29.7.2015 lze hodnotit jako přiměřenou, neboť v tomto období nedošlo k žádným neodůvodněným průtahům. Ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy uplatňuje žalovaný námitku promlčení, pokud žalobci uplatňují nárok pouze za období od 7.12.2014 do 29.7.2015, žaloba na náhradu nemajetkové újmy měla být žalobci podána do 30.1.2016, nikoliv až dne 21.3.2016. Co se týká nároku na náhradu škody, žalobcům v souvislosti s délkou řízení nemohla vzniknout žádná majetková škoda, neboť i v případě, že by o děti pečovali samotní žalobci, museli by také vynaložit finanční prostředky na jejich péči. Stejně platí i o návštěvách nezletilých dětí v sociálním zařízení, navíc bylo v zájmu nezletilých dětí a rodičů stýkat se a vidět své děti. Skutečnost, že žalobkyni byl odejmut rodičovský příspěvek a musela hradit jako samoplátce zdravotní pojištění, nijak nesouvisí s délkou tohoto řízení, na tento příspěvek neměla žalobkyně nárok, neboť o dítě v rozhodné době nepečovala a byla povinna hradit zdravotní pojištění jako samoplátce. Nárok na náhradu nákladů právního zastoupení je také nedůvodný, neboť tyto nebyly žalobci účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. V daném případě nebyla shledána zřejmá souvislost mezi tvrzeným nárokem a platnou zákonnou úpravou. Nelze na jisto postavit existenci předpokladů pro vznik odpovědnosti státu za požadovanou majetkovou újmu. Žalovaným jsou mimosoudně vypořádávány pouze nároky dostatečně doložené a zcela nesporné co do základu i výše, a proto nebylo možno nárok žalobců mimosoudně vypořádat.

Ústní jednání se konalo dne 15.5.2017. Žalobci setrvali na podané žalobě, žalovaný se z účasti u jednání omluvil.

Ze stanoviska žalovaného k žádosti žalobců o poskytnutí zadostiučinění a náhradu škody za nesprávný úřední postup podle zákona č. 82/1998 Sb., ze dne 12.5.2017 bylo zjištěno, že v daném případě nebyla žalovaným shledána zřejmá souvislost mezi tvrzeným nárokem a platnou zákonnou úpravou. Vzhledem ke shora uvedenému nebylo možno na jisto postavit existenci předpokladů pro vznik odpovědnosti státu za požadovanou majetkovou újmu. Českou republikou jsou podle zák. č. 82/1998 Sb. mimosoudně vypořádávány pouze nároky dostatečně doložené a zcela nesporné co do základu i výše, a proto nelze výše uvedený nárok mimosoudně vypořádat, a to ani částečně. Tímto sdělením bylo mimosoudní projednání právní věci žalobců ukončeno.

Příkazem ředitele Dětského domova ze dne 25.6.2014 byla žalobcům uložena povinnost hradit příspěvek na úhradu pobytu a péče nezletilých dětí ve výši 1.142,- Kč za každého žalobce měsíčně. Návštěvy dětí v Dětském domově a krátkodobé návštěvy dětí u žalobců byly zjištěny z Dohod uzavřených mezi Dětským domovem a žalobci a z předložených návštěvních listů. Rozhodnutím Úřadu práce ČR byl žalobkyni odebrán rodičovský příspěvek od 1.2.2015.

Ze spisu zdejšího soudu č. j. 13 P 73/2014 bylo zjištěno, že

- Dne 5.6.2014 byl soudu doručen návrh Městského úřadu v Ústí nad Orlicí na nařízení předběžného opatření dle ust. § 452 z.ř.s. a umístění nezletilých dětí žalobců do Dětského domova pro děti od 1 – 3 let – Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, Staroholická 354, 534 01 Holice, a to z důvodu suspektní intoxikace nezletilých dětí léky a podezření na nedostatek řádné péče a narušení normálního vývoje a zdraví nezletilých dětí.
- Dne 6.6.2014 vydal soud usnesení č. j. 0 Nc 5426/2014 – 6, jímž nařídil předběžné opatření o umístění nezletilých dětí [redacted] – [redacted] a [redacted], do péče Dětského domova (dále i jen „předběžné opatření“). Téhož dne bylo předběžné opatření provedeno a nezletilé děti byly převezeny do Dětského domova.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 14 ze dne 17.6.2014 byl nezletilým dětem ustanoven opatrovníkem Městský úřad Vysoké Mýto a téhož dne bylo usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 15 zahájeno řízení o péči o nezletilé děti.
- Dne 20.6.2014 bylo soudu doručeno odvolání rodičů proti usnesení zdejšího soudu ze dne 6.6.2014, č. j. 0 Nc 5426/2014 – 6.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 32 ze dne 30.6.2014 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.8.2014, neboť ve věci nebylo dosud nařízeno jednání, když věc bude předložena Krajskému soudu v Hradci Králové k rozhodnutí o odvolání rodičů.
- Dne 3.7.2014 byl soudu doručen návrh žalobců na zrušení předběžného opatření.
- Návrh rodičů na zrušení předběžného opatření byl zamítnut usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 50 ze dne 7.7.2014, neboť v řízení bude zkoumáno, jakým způsobem byla zajišťována péče o děti, výchovné schopnosti rodičů a zda je možno děti v péči rodičů ponechat.
- Dne 15.7.2014 bylo odvolacímu soudu předloženo odvolání žalobců, o odvolání bylo rozhodnuto usnesením č. j. 25 Co 284/2014 – 58 ze dne 21.7.2014 tak, že usnesení okresního soudu bylo potvrzeno, neboť se děti ocitly ve stavu, kdy jejich zdraví bylo ohroženo.

- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 61 ze dne 5.8.2014 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.9.2014, neboť důvody pro umístění dětí trvají a bude prováděno další dokazování.
- Dne 6.8.2014 byl soudu doručen návrh na svěřeni nezletilých dětí do výchovy prarodičů, usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 66 ze dne 7.8.2014 byla věc spojena ke společnému řízení.
- Dne 20.8.2014 bylo soudu doručeno sdělení Policie ČR o vedeném prověřování, ke sdělení byl přiložen znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ze kterého bylo zjištěno, že u nezletilé ██████████ se jednalo o akutní intoxikaci (prudkou otravu) léky ze skupiny benzodiazepinů a psychotropních látek, prokázané hladiny těchto léků byly jednoznačně hladinami ohrožujícími bezprostředně život nezletilé, a to zejména útlumem centrální nervové soustavy s nebezpečím zástavy dechu, dalším ohrožením byly poruchy srdečního rytmu, které mohly vést k selhání základních životních funkcí, zástava vylučování stolice a moči, rovněž s nebezpečím selhání základních životních funkcí. Vzhledem k věku nezletilé a chuťovým vlastnostem zjištěných léků je prakticky vyloučeno, že by dítě tohoto věku pozřelo jednorázově či opakovaně zjištěné léky samo.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 74 ze dne 1.9.2014 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.10.2014, neboť jednání ve věci je nařízeno na 18.9.2014.
- Dne 18.9.2014 se konalo ústní jednání, toto bylo odročeno na neurčito za účelem vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru školství, kultura, odvětví psychologie.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 90 ze dne 22.9.2014 soud ustanovil znalce z výše uvedených oborů, znalcům bylo uloženo vypracovat společný znalecký posudek ve lhůtě šesti týdnů po obdržení tohoto usnesení.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 96 ze dne 29.9.2014 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.11.2014; usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 98 ze dne 30.10.2014 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.12.2014; usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 99 ze dne 28.11.2014 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.1.2015, neboť dosud nebyly vypracovány znalecké posudky, bez nichž nelze rozhodnout ve věci.
- Dne 10.12.2014 bylo soudu doručeno odvolání žalobců proti poslední zmiňovanému usnesení.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 103 ze dne 22.12.2014 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.2.2015, též proti tomuto usnesení podali žalobci odvolání.
- Věc byla odvolacímu soudu předložena dne 23.1.2015, odvoláním napadená usnesení okresního soudu byla usnesením č. j. 22 Co 29/2015 a 22 Co 30/2015 ze dne 28.1.2015 potvrzena, neboť bylo odůvodněné předběžné opatření prodloužit.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 118 ze dne 3.2.2015 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.3.2015.
- Znalecké posudky z oboru psychologie a psychiatrie byly soudu doručeny dne 13.2.2015.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 187 ze dne 27.2.2015 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.4.2015; usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 190 ze dne 30.3.2015 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.5.2015.
- Dne 9.4.2015 se konalo ústní jednání, toto bylo odročeno za účelem doplnění řízení navrženými důkazy.
- Usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 218 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.6.2015, z důvodu jednání nařízeného na 30.4.2015, které však bylo odročeno z důvodu nevrácení spisu od Ústavního soudu; usnesením č. j. 13 P 73/2014 – 225 ze dne 2.6.2015 bylo předběžné opatření prodlouženo do 6.7.2015.

- Dne 2.7.2015 se konalo ústní jednání, na kterém byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo řízení o péči o nezletilé děti zastaveno, nad výchovou nezletilých dětí byl stanoven dohled, řízení o svěřeni nezletilého ■■■■■ a ■■■■■ do péče jiné osoby bylo zastaveno a otcí bylo uloženo uhradit poměrnou část nákladů tohoto řízení. Přítomní účastníci se vzdali práva odvolání do tohoto rozhodnutí, rozsudek nabyt právní moci dne 29.7.2015.
- Usnesením Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 594/15 ze dne 30.9.2015 byla odmítnuta ústavní stížnost žalobců podaná proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 28.1.2015, sp. zn. 22 Co 29/2015 a 22 Co 30/2015, a to z důvodu, že k prodloužení doby předběžného opatření došlo na základě zákona a obecné soudy tím sledovaly legitimní cíl spočívající v ochraně práv i zdraví obou nezletilých i podmínku nezbytnosti takového zásahu, přičemž důvody vedoucí k výjimečnému prodloužení nařízeného předběžného opatření jsou akceptovatelné. Dále z odůvodnění usnesení Ústavního soudu vyplývá, že z jednotlivých procesních úkonů soudu prvního stupně se podává, že bezprostředně po nařízení předběžného opatření soud zahájil řízení ve věci samé a úkony, které v něm činil, byly smysluplné. Dle Ústavního soudu obecné soudy adekvátně uzavřely, že v řízení byly prokázány okolnosti svědčící o potřebě prodloužení zatímní úpravy právních poměrů účastníků, učinily tak procesně korektně a ve vztahu k daným okolnostem v přiměřené lhůtě. O svévoli soudu, respektive o zjevném rozhodovacím excesu, v dané věci uvažovat nelze.
- Rozsudkem zdejšího soudu č. j. 13 P 73/2014 – 338 ze dne 20.10.2016 bylo žalobci, otcí nezletilých dětí, uděleno napomenutí.

Po právní stránce soud věc posoudil dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále i jen „OdpŠk“). Dle ust. § 13 odst. 1 tohoto zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Dle ust. § 32 odst. 3 tohoto zákona se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

Žalobci v řízení požadovali náhradu škody i náhradu nemajetkové újmy. Co se týká vzniklé nemajetkové újmy, uplatnil žalovaný námitku promlčení. Dle Rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. 30 Cdo 446/2012 *Promlčecí doba k uplatnění nároku na náhradu pokračující nemajetkové újmy počíná podle § 32 odst. 3 OdpŠk běžet od každého dne (a pro každý den), ve kterém poškozený svou újmu pocítuje. Jde-li o újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím, nezačne promlčecí doba běžet dříve, než dnem následujícím po právní moci rozhodnutí, jímž bylo nezákonné rozhodnutí zrušeno, popřípadě změněno.* V řízení, z něhož se žalobci náhrady nemajetkové újmy domáhají, byla všechna rozhodnutí ve všech instancích potvrzena. Rozsudek ve věci nabyt právní moci dne 29.7.2015. Vzhledem k tomu, že žádné rozhodnutí nebylo zrušeno ani změněno, počala subjektivní promlčecí lhůta dle ust. § 32 odst. 3 věty první OdpŠk běžet v souladu se závěry výše uvedeného rozsudku od

každého dne a pro každý den, ve kterém žalobci svou újmu pociťovali. K řízení před Ústavním soudem přihlédnuto nebylo, neboť se jedná o zvláštní typ řízení, které na trvání předběžného opatření řízení nemělo žádný vliv a v průběhu tohoto řízení již bylo ve věci samé pravomocně rozhodnuto. Vzhledem k tomu, že žalobci se domáhají náhrady nemajetkové újmy za období od 7.12.2014 do 29.7.2015, kdy návrh na předběžné uplatnění nároku byl žalovanému odeslán dne 18.3.2016 a žaloba na náhradu škody a nemajetkové újmy byla podána až dne 21.3.2016, lze uzavřít, že případný nárok žalobců na náhradu nemajetkové újmy je pro uplynutí šestiměsíční promlčecí doby promlčen. Soud proto přitvrdil námitce žalovaného o promlčení žalobcova nároku.

Nárok na náhradu škody se promlčí v obecné tříleté promlčecí době. Tento nárok tedy není promlčen, soud se proto zabýval jeho důvodností. Vzhledem k tomu, že v řízení nebylo žádné rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno ani změněno (ust. § 7 a ust. § 8 OdpŠk), zabýval se soud tím, zda byl ve věci dán nesprávný úřední postup, který zahrnuje i případné průtahy.

První usnesení o nařízení předběžného opatření bylo soudem vydáno dne 6.6.2014, celé řízení bylo skončeno rozsudkem ze dne 2.7.2015, který nabyl právní moci dne 29.7.2015. Řízení tak trvalo přes rok. Řízení bylo zahájeno pro podezření na nedostatek řádné péče a narušení normálního vývoje a zdraví nezletilých dětí žalobců, kdy u nezletilé [REDAKCE] byla zjištěna akutní intoxikace léky ze skupiny benzodiazepinů a psychotropních látek a prokázané hladiny těchto léků byly jednoznačně hladinami ohrožujícími bezprostředně život nezletilé. Nezletilý Jan při předchozím vyšetření jevil taktéž známky intoxikace. Řízení tedy bylo zahájeno ze závažných, nikoli marginálních důvodů, pro přímé ohrožení života nezletilých dětí. V takovém případě pak je nutné přihlédnout zejména k zájmu nezletilých dětí a veškeré kroky v řízení činit s bedlivým zřetelem na tento zájem. Ačkoliv rodiče nezletilých dětí mohou pociťovat, že doba jednoho roku je pro toto řízení nepřiměřenou, soud tomu nepřitvrdil, neboť nelze věc posuzovat subjektivní optikou rodičů, ale je třeba ji posuzovat objektivně s přihlédnutím ke všem chráněným zájmům a ke všem procesním úkonům v řízení činěným. Je nutno zdůraznit, že s ohledem na zájmy nezletilých dětí bylo třeba pečlivě posuzovat výchovné schopnosti a možnosti rodičů a případná jiná v úvahu přicházející opatření, kterým byl například návrh prarodičů na svěření nezletilých dětí do jejich péče. Závěr o naléhavosti situace podporuje i fakt, že nad výchovou nezletilých dětí byl stanoven dohled a rozsudkem zdejšího soudu č. j. 13 P 73/2014 – 338 ze dne 20.10.2016 bylo otci nezletilých dětí uděleno napomenutí, situace v rodině tedy byla závažná a bylo třeba poměry řádně a pečlivě posuzovat. Též jednotlivé procesní úkony soudu, jak jsou i výše shrnuty, byly vždy odůvodněné, navazovaly na sebe a nebylo zde nepodložené prodlení. Ústavní stížnost žalobců, mimo jiné na průtahy v řízení, byla Ústavním soudem odmítnuta, v odůvodnění tohoto usnesení Ústavní soud uvedl, že rozhodnutí bylo učiněno procesně korektně a ve vztahu k daným okolnostem v přiměřené lhůtě. Soud se se závěry Ústavního soudu vyslovenými v usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti žalobců plně ztotožňuje a v dalším na ně plně odkazuje.

Lze proto uzavřít, že doba řízení nebyla nepřiměřená, byla dána závažností situace a zájem nezletilých dětí jednoznačně vyžadoval bedlivé zkoumání všech okolností případu. Nárok na náhradu škody (případně i nemajetkové újmy, nebyl-li by tento nárok již promlčený) není dán, neboť ve věci nebyl shledán nesprávný úřední postup a soud proto žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je pak odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy žalovaný měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení v plném

rozsahu. Náhrada nákladů je tvořena částkou 300,- Kč jako paušální náhradou za písemné podání ve věci samé dle ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Celková náhrada nákladů tak činí 300,- Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení, dvojmo, prostřednictvím podepsaného soudu, ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce Pardubice.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna řádně a včas, lze se jejího splnění domoci návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

V Ústí nad Orlicí dne 24. května 2017

JUDr. Věra Bartůňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Monika Sedláčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl samosoudkyní JUDr. Pavlou Kučerovou, Ph.D. ve věci žalobce [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zast. Mgr. Martinem Červinkou, advokátem se sídlem Čechova 396, Česká Třebová proti žalovanému České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR, sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, za účasti JUDr. Lukáše Jichy, Exekutorský úřad Přerov se sídlem Komenského 38, Přerov o zaplacení 100.000,- Kč a 1.936,- Kč s příslušenstvím

takto:

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 58.816,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 8.4.2015 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 1.936,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 8.4.2015 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žaloba, aby byl žalovaný povinen zaplatit 41.184,- Kč s příslušenstvím, se zamítá.

IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 34.138,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

V. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se domáhal zaplacení 100.000,- Kč od žalovaného s tím, že mu byla způsobena újma na zdraví, když mu soudní exekutor JUDr. Tomáš Vrána dne 2.7.2014 doručil výzvu k dobrovolnému splnění povinnosti, která mu měla být uložena Okresním soudem v Hradci Králové v platebním rozkaze č.j. 21C 34/2011 – 11. Zároveň byl upozorněn, že pokud dobrovolně nesplní tuto svou povinnost – zaplacení 1.032,- Kč s příslušenstvím, bude provedena exekuce na jeho majetek. Oprávněným byla ERGO Pojišťovna. Žalobce si však žádného dluhu proti tomuto subjektu nebyl vědom, exekuční titul mu nebyl doručen, neboť na adrese v něm uvedené nikdy nebydlel. Podal proto prostřednictvím svého zástupce návrh na zastavení exekuce podle ust. §268 odst.1 písm. h) o.s.ř., neboť kromě jiného plní povolené oddlužení. Dne 8.10.2014 mu byl doručen přípis, že exekuce byla proti němu vedena neoprávněně, o zastavení však není možné rozhodnout právě proto, že není povinným a tedy účastníkem řízení. Žalobce se postupem soudního exekutora cítí poškozen, neboť po doručení výzvy ke splnění povinnosti se zhoršil jeho již tak špatný zdravotní stav – trpí roztroušenou sklerózou a po doručení přípisu od exekutora se objevilo zhoršení koordinace, třes, psychické trauma. Když šel řešit věc ke svému zástupci, musela ho celou dobu podpírat jeho dcera, aby neupadl. Podal návrh žalované na úhradu zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč a také na úhradu skutečné újmy, která mu vznikla tím, že byl nucen uhradit svému zástupci odměnu za podání návrhu na zastavení exekuce. Žalovaný tento návrh odmítl s tím, že považuje za dostačující omluvu, kterou soudní exekutor žalovanému zaslal dne 24.2.2015 a náklady na zástupce nebudou uhrazeny, neboť se měl žalobce proti zamítavému výroku odvolat. Žalobce však omluvu soudního exekutora za dostatečnou kompenzaci nepovažuje. Náhrady nákladů v exekučním řízení se domáhat nemohl, neboť nebyl účastníkem předmětného exekučního řízení, vznikly mu však náklady za dva úkony právní pomoci po 500,- Kč, dva paušály a DPH.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil a uvedl, že v postupu soudního exekutora bylo skutečně shledáno pochybení, které představuje nesprávný úřední postup, když tento soudní exekutor vedl exekuci vůči jiné osobě než proti povinnému, neboť existovaly dvě osoby stejného jména, příjmení a data narození. Náklady, které vznikly žalobci v exekučním řízení, mu exekuční soud nepřiznal, a žalobce měl možnost se proti tomuto usnesení odvolat, nelze tedy náklady přiznat ve formě skutečně vzniklé újmy. K nemajetkové újmě žalovaný uvedl, že zásah do práva žalobce byl ze strany soudního exekutora minimální, nebyly provedeny žádné zajišťovací úkony, nevydal žádné exekuční příkazy a doručil pouze výzvu k dobrovolnému splnění povinnosti. Žalovaný také navrhl přistoupení vedlejšího účastníka na straně žalované, a to soudního exekutora JUDr. Tomáše Vrány.

Vedlejší účastník JUDr. Vrána se svým vstupem do řízení souhlasil, ztotožnil se s vyjádřením žalovaného a poukázal na to, že žalobce je v insolvenčním řízení, do něhož se přihlásilo 14 věřitelů a musely mu proto být doručovány upomínky zcela běžně. Následně JUDr. Lukáš Jícha soudu sdělil, že se domnívá, že není automaticky nástupcem JUDr. Vrány, neboť předmětná exekuce již skončila.

Soud ve věci jednal a rozhodoval bez přítomnosti vedlejšího účastníka, který se z jednání vždy omluvil, o odročení nepožádal (ust. § 101 odst.3 o.s.ř.).

Soud při svém rozhodování vycházel z takto zjištěného skutkového stavu:

Z exekučního spisu soud zjistil, že na dlužníka stejného jména a data narození jako žalobce, ale jiného místa bydliště byla nařízena exekuce usnesením Okresního soudu v Hradci

Králové ze dne 11.6.2012, č.j. 37 EXE 242/2012 – 11, jednalo se o pohledávku vůči VICTORIA VOLKSBANKEN pojišťovna a.s. ve výši 1.032,- Kč s příslušenstvím. 4.7.2014 byla žalobci doručena výzva ke splnění povinnosti a usnesení OS Hradec Králové, a to do vlastních rukou. Ještě téhož dne podal zástupce žalobce návrh na zastavení exekuce pro nepřipustnost, tento návrh byl usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 11.11.2014, č.j. 27 EXE 242/2012 – 27 zamítnut a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení s tím, že bylo konstatováno, že návrh podala osoba odlišná od povinného, která k němu není legitimována. O nákladech řízení pak soud rozhodoval jenom ve vztahu mezi účastníky. Dne 30.9.2014 sdělil soudce soudnímu exekutorovi, že vede exekuci proti osobě, která není povinným a udělil pokyn neprovádět exekuci proti žalobci. Zároveň sdělil zástupci žalobce, že informoval soudního exekutora o jeho pochybení, žalobce však jako osoba, která není účastníkem řízení, nemůže podávat návrh na zastavení exekuce. Pokud se žalobce cítí poškozen, má podat žalobu o náhradu škody.

Dne 22.10.2014 uplatnil žalobce nárok na náhradu nemajetkové újmy u žalovaného, v tomto podání vylíčil skutečnosti stejně jako v žalobě (zjištěno z uplatnění nároku). 2.4.2015 mu žalovaný sdělil své stanovisko, které je shodné s procesním stanoviskem, obsaženým ve vyjádření k žalobě (zjištěno ze stanoviska). 24.2.2015 zaslal soudní exekutor žalobci krátkou omluvu s tím, že písemnosti byly žalobci doručeny omylem (zjištěno z omluvy).

Žalobce ve svém účastnickém výsledku uvedl, že do insolvenčního řízení se dostal, když kupoval dům a makléř dostal rodinu do finančních problémů a tehdy se objevily exekuce. Skončilo to insolvenčním řízením a povolením oddlužení, pak se jeho zdravotní stav ustálil, domnívali se, že je vše vyřešené a byli klidnější. Pak ale najednou přišel dopis od exekutora, to ho položilo, přidaly se deprese. K lékaři nechodil, říkal si, že se to srovná. Měl problémy se spaním, zhoršila se mu motorika. Již 16 let je v invalidním důchodu. Domníval se, že souběžně s insolvenčním řízením je exekuce nepřipustná, proto na něj ten dopis od exekutora tak zapůsobil. Do té doby probíhalo oddlužení bez problémů, ale stále se podvědomě obával, že se věci nevyřeší, neboť již předtím mu bylo několikrát sdělováno, že vše vyřeší, ale nedopadlo to. Mezi schválením oddlužení a tím dopisem vše probíhalo bez problémů, nikdo jiný se na něj s žádným požadavkem neobrátil.

Dcera žalobce, [REDAKCE] ve svém výsledku uvedla, že v říjnu 2014 bydlela u rodičů. Když přinesla pošťačka ten dopis, byla u toho, našla otce, jak sedí na schodech a brečí, zpočátku ani nebyl schopen mluvit. Když ho dostatečně uklidnila, řekl jí otec, že k nim přijde exekutor. Vzala jej tedy do České Třebové k panu Červinkovi, otevřela jim paní [REDAKCE]. U jednání s advokátem ona nebyla, poté se však otec jevil klidnější. Zdravotní stav otce se po doručení dopisu zhoršil, ani dosud není na tom ještě tak, jako byl předtím. Otec jezdil pravidelně a kontroly do Hradce Králové, tam také říkali, že se jeho stav zhoršil. Některé dny nemohl ani vstát z postele.

[REDAKCE], manželka zástupce žalobce uvedla, že otevírala žalobci, když přišel řešit s jejím manželem ten dopis od exekutora. Byl bledý, vypadal jako v šoku, nebyl schopen přijít do patra, neboť se třásl. Jeho stav byl výrazně odlišný od dřívějšího stavu, ona žalobce znala jako klienta. Slyšela, že se jedná o nějaký dopis od exekutora, dalšímu jednání žalobce s manželem přítomna nebyla. Sama však se žalobcem a jeho manželkou mluvila o insolvenční a byli upozorněni na to, že v rámci insolvence neprobíhají další exekuce. V době, kdy jednali o insolvenční, byl žalobce celkem klidný, nedělalo mu potíže vyjít do schodů. Když přišel po doručení toho dopisu, byl otřesený, byl to úplně jiný člověk. Podpírala ho nějaká slečna.

Ve věci byly zpracovány dva znalecké posudky. MUDr. Petr Hájek, znalec v oboru neurochirurgie, neurotraumatologie a stanovení nemateriální újmy na zdraví ve svém posudku uvedl, že u žalobce se jednalo o posttraumatickou stresovou poruchu, objevily se poruchy spánku, koncentrace, komunikace, soustředění, řešení problémů, krátkodobé paměti a podobné. Onemocnění roztroušenou sklerózou, kterým žalobce trpí, je jedno z typických onemocnění, jehož průběh je závislý na psychickém stavu a značně ovlivnitelný stresovými událostmi, což je již u žalobce projevilo i v minulosti. Znalec vypočetl újmu na 61.675,- Kč. Objektivní neurologický nález byl u žalobce i po doručení dopisu nezměněný, ale v jeho zdravotnické dokumentaci již bylo zachyceno, že je pacient labilní a náchylný ke zhoršení stavu v důsledku stresu. Dopady do psychické sféry nelze řádně objektivizovat. Jedná se u něj o psychickou poruchu, nikoliv o psychiatrickou diagnózu. Tento znalec není psycholog ani psychiatr, svá zjištění však s těmito odborníky konzultoval, žalobce však psychiatricky ani psychologicky vyšetřen nebyl. Hodnotil psychický stav podle tabulek, a to na dolní hranici možností.

S ohledem na to, že znalec MUDr. Petr Hájek zjistil, že u žalobce nastala psychická újma (kterou ohodnotil), není však znalcem v oboru psychologie a psychiatrie, ustanovil soud nového znalce, MUDr. Petru Kordovou, která je znalcem v odvětví psychiatrie. Tato znalkyně ve svém posudku uvedla, že přezkoumala duševní stav žalobce a zjistila, že se u žalobce po doručení dopisu nejprve vyvinuly příznaky akutní stresové reakce – prožívání strachu a napětí, emoční labilita, třes, nestabilita, poruchy chůze, nevolnost. Po odeznění akutní stresové reakce se objevily poruchy přizpůsobení – pokleslá nálada, úzkostnost, poruchy spánku, podrážděnost, obtížná soustředivost, zhoršení pružnosti myšlení. Tyto poruchy postupně odezněly, nyní má žalobce dle svého tvrzení o 90% zlepšený psychický stav. Znalkyně hodnotila pouze psychický stav a vypočetla výši ztížení společenského uplatnění na 58.816,- Kč.

Žalovaný k posudkům sdělil, že znalci vycházeli z toho, co jim žalobce sám o svém zdravotním stavu řekl, žalobce nenavštívil psychiatra a v jeho základní diagnóze nedošlo ke zhoršení. Nelze proto z posudků vycházet, neboť nejsou objektivní.

Dle ust. § 1 odst.1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 3 odst.1 písm. b) téhož zákona stát odpovídá za škodu, kterou způsobily právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, (dále jen "úřední osoby").

Podle ust. § 4 odst.1 se za výkon státní správy podle § 3 odst. 1 písm. b) považuje i sepisování veřejných listin o právních úkonech, zápisy skutečností do veřejného rejstříku provedené notářem podle zákona upravujícího veřejné rejstříky právnických a fyzických osob, úkony notáře jako soudního komisaře a úkony soudního exekutora, případně jeho zástupce, zanikl-li exekutorovi výkon exekutorského úřadu a je-li tímto zástupcem exekutorský kandidát, při výkonu exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a při činnostech vykonávaných z pověření soudu podle zvláštního právního předpisu.

Podle odst.2 téhož ustanovení se činnost notáře a soudního exekutora, případně jeho zástupce, zanikl-li exekutorovi výkon exekutorského úřadu a je-li tímto zástupcem exekutorský kandidát, podle odstavce 1 považuje za úřední postup.

Podle ust. 5 písm. b) stát odpovídá za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst.2 právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle ust. § 31 odst.1 náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.

Podle odst.2 náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána.

Podle odst.3 náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle ust. § 31a odst.1 bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle odst.2 se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Vedlejší účastník uváděl, že se necítí být nástupcem po JUDr. Vránovi jen z toho důvodu, že převzal exekuční úřad a že by měl být vedlejším účastníkem nadále JUDr. Vrána. Výkon exekuční činnosti je úředním postupem a z dikce zákona (§4 odst.2) je zřejmé, že odpovědnost se váže právě k výkonu této činnosti, nikoliv ke konkrétní osobě (neboť činností je míněna i činnost exekutorského kandidáta). Výkon exekutorské činnosti pak úzce souvisí s exekutorským úřadem, do nějž je exekutor jmenován, exekutor nejedná jako soukromá osoba, ale jako vykonavatel veřejné moci. Stejně je odpovědný stát za své zaměstnance bez ohledu na to, zda zaměstnanec vykonává i nadále svou agendu, nebo již zaměstnancem není. Vedlejším účastníkem je tedy soudní exekutor Exekučního úřadu Přerov – v okamžiku rozhodování byl tímto exekutorem JUDr. Jícha.

Žalovaný nesporeoval, že postup soudního exekutora byl nesprávným úředním postupem, má však za to, že náprava – omluvný dopis, je v tomto případě dostačující. Soud proto zkoumal, zda došlo k újmě na straně žalobce a pokud ano, jaké mu náleží plnění od žalovaného.

Žalovaný prokázal, že doručením přípisu soudního exekutora u něj došlo ke značnému rozrušení – to prokazují výpovědi manželky zástupce a dcery žalovaného. V souladu s jejich popisem jeho stavu je pak posouzení znalkyně ve znaleckém posudku, neboť i žalovaný

projevy svého rozrušení popisoval shodně. Je tedy zřejmé, že na jeho straně došlo ke znalkyní zjištěné akutní stresové reakci, čímž mu vznikla újma, kterou znalkyně ohodnotila. Co se týče následného zdravotního stavu, tak dcera žalobce vypověděla, že žalobce dosud není ve stejném duševním rozpoložení, jako před doručením výzvy a tomu odpovídá i vyjádření žalobce, že jeho stav je v době vyšetření lepší o 90% lepší než byl v okamžiku doručení přípisu. Duševní stav žalovaného je pochopitelně prožíván subjektivně a lze jej těžko objektivizovat, nicméně žalobce ve svém výsledku popsal svůj zdravotní stav – deprese, nespavost. Tyto příznaky znalkyně zhodnotila jako poruchy přizpůsobení, což je rovněž újma, kterou následně ocenila. Žalovaný nenabídl žádný důkaz, kterým by tvrzení žalobce a důkaz účastnickým výsledkem vyvrátil. I když je výslech účastníka z hlediska důkazní hodnoty spíše podpůrným důkazem, stále se jedná o důkaz, který by bylo třeba vyvrátit. Výpověď žalobce před soudem i před oběma znalci je v zásadních bodech stejná a shoduje se i s výpověďmi svědků. Soud vzal proto za prokázané, že u žalovaného nastala újma jednak v akutní reakci na stres, jednak i v poruchách přizpůsobení a tato újma je vyjádřena v penězích podle znalkyně z oboru psychiatrie částkou 58.816,- Kč. Žalobce sice v tomto období nenavštívil odbornou pomoc, tuto skutečnost mu však nelze přičítat k tíži, navštěvoval lékaře pro svou dlouhodobou diagnózu a domníval se, že jeho psychické problémy nakonec odezní (což se také stalo).

Žalovaný je proto povinen zaplatit žalobci na náhradě jeho nemajetkové újmy částku 58.816,- Kč, ve zbytku žalované částky soud žalobu zamítl.

Žalobce se dále domáhal náhrady za odměnu, kterou zaplatil svému zástupci za návrh na zastavení exekuce. Žalovaný namítal, že tyto náklady měly být uplatněny v předmětném řízení a že již o nich rozhodováno bylo. V exekučním řízení však bylo rozhodováno pouze o nákladech řízení mezi účastníky tohoto řízení a žalobce tím účastníkem nebyl, což v okamžiku podání návrhu nevěděl. O jeho nákladech vůbec rozhodováno nebylo. Je zcela legitimní a pochopitelné, že se proti exekuci bránil, neboť podle všech známek byla namířena proti němu, ačkoliv plnil oddlužení. Má tedy právo na škodu, která mu vznikla zaplacením odměny za podání návrhu – 1.936,- Kč (dva úkony právní pomoci – převzetí a návrh dle ust. § 11 odst.2 vyhl. č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu po 500,- Kč dle ust. § 7 bod 3 advokátního tarifu a dvakrát paušální náhrada hotových výdajů po 300,- Kč dle ust. § 13 odst.3 advokátního tarifu + DPH ve výši 336,- Kč).

Žalobce požadoval také úrok z prodlení, a to od data podání žaloby, na což má právo dle ust. § 1970 o.z. a nařízení vlády č. 351/2013 Sb. od prvního dne prodlení ve výši o 8 procentních bodů vyšší, než je repo sazba vyhlášována Českou národní bankou.

Žalobce byl ve věci úspěšný (plnění záviselo na znaleckém posudku) a soud mu přiznal dle ust. § 142 odst.3 o.s.ř. náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady na právní zastoupení. Náklady na právní zastoupení soud přiznal ve výši dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odměna zástupci tedy byla stanovena ve výši 3.540,-Kč za jeden úkon právní služby (z punkta 60.752,- Kč, kolik bylo skutečně přiznáno) celkem tedy 24.780,- Kč za 7 úkonů (převzetí věci a žaloba, uplatnění nároku na náhradu škody u žalovaného, čtyři jednání ve věci) dle ust. § 6 a 7 a 11 odst.1 vyhl. č. 177/1996 Sb. a paušální náhradou hotových výdajů zástupce za 7 úkonů ve věci po 300,-Kč, celkem 2.100,-Kč (§ 13 odst.3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Zástupci dále náleží náhrada cestovného za cestu k jednání soudu osobním automobilem Volvo se spotřebou 12 l benzínu za 20 km k jednomu jednání; v roce 2015 jedno jednání, cena paliva 35,90 Kč, základní sazba 3,70 Kč za kilometr, celkem 160,16 Kč (vyhláška č. 328/2014 Sb.), v roce 2016 jedno jednání, cena paliva 29,70 Kč, základní sazba

3,80 Kč, celkem 147,28 Kč (vyhl. č. 385/2015 Sb.) a osobním automobilem Citroën se spotřebou 5,9 l benzínu na 100 km v roce 2017 ke dvěma jednáním při ceně paliva 29,50 Kč za jeden litr a základní sazbě 3,90 Kč za jeden kilometr, celkem 225,62 Kč dle vyhl. č. 440/2016 Sb. a 8 půlhodin ztráty času po 100,-Kč (§ 14 odst. 1,3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Odměna zástupci byla dále zvýšena o DPH dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. při sazbě 21%, tedy o 5.924,74 Kč. Soud přiznal náklady v celkové výši 34.138,-Kč.

Stát platil v tomto řízení náklady ve spojitosti s vypracováním znaleckých posudků. Tyto náklady by měl hradit žalovaný, žalovaným je však Česká republika, tedy stát. Česká republika má pouze jednu právní subjektivitu a není tedy možné, aby jí bylo uloženo platit náklady sama sobě. Proto bylo rozhodnuto tak, že stát nemá právo na náhradu nákladů řízení, které platil.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Hradci Králové prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím plněna řádně a včas, lze se jejího plnění domoci soudním výkonem rozhodnutí

V Ústí nad Orlicí dne 12. října 2017

JUDr. Pavla Kučerová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Jolana Gajdošíková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Tamarou Škorpilovou jako samosoudkyní ve věci žalobce [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zast. Mgr. Markem Hylenou, advokátem se sídlem Česká Třebová, Staré nám. 15, proti žalované Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, IČ 00025429, o náhradu škody 1.183.586,20 Kč s přísl., t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku **1.183.586,20 Kč** s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 27.12.2014 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Návrh, co do stanovení povinnosti žalované zaplatit žalobci 8,05% úrok z prodlení ročně z částky 1.183.586,20 Kč od 3.9.2013 do 26.12.2014, **se zamítá.**
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši **64.662,40 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou Mgr. Marky Hyleny, advokáta se sídlem Česká Třebová, Staré nám. 15.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svým návrhem ze dne 22.4.2015 domáhá u zdejšího soudu stanovení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 1.183.586,20 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 3.9.2013, kdy žádost o vyplacení částky 1.183.586,20 Kč došla pověřenému soudnímu exekutorovi, do zaplacení s tím, že u zd. soud pod sp.zn. 0Nc 7525/2006 je vedeno exekuční řízení ve věci žalobce jako oprávněného proti povinnému [REDACTED], za účasti přihlášeného zástavního věřitele [REDACTED], pro pohledávku 1.022.048,- Kč s příslušenstvím. Ve věci byla nařízena exekuce na majetek povinného, v jejím rámci pověřený soudní exekutor JUDr. Igor Olma zpeněžil nemovitosti povinného. Pravomocným usnesením soudního exekutora ze dne 3.5.2007 čj. 111EX 9566/06-53, byl udělen příklep v dražbě k nemovitostem vydražiteli [REDACTED] za nejvyšší podání 1.400.000,- Kč. Tuto

částku vydražitel zaplatil. Částka 1.400.000,- Kč tvoří v dané exekuční věci rozdělovanou podstatu. Zd. soud rozhodl rozvrhovým usnesením ze dne 26.2.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85 tak, že z rozdělované podstaty se přihlášené pohledávky uspokojují v tomto pořadí a tímto způsobem: 1. Pohledávka pověřeného soudního exekutora JUDr. Igora Olmy ve výši 216.413,80 Kč k hotovému vyplacení na úplnou úhradu nákladů exekuce, 2. Pohledávka [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], ve výši 1.183.586,20 Kč k hotovému vyplacení na částečnou úhradu přihlášené pohledávky z titulu smlouvy o půjčce ze dne 26.2.2004 přiznané platebním rozkazem zd. soudu ze dne 21.11.2006 čj. 31Ro 1175/2006-14. Povinný byl povinen nahradit oprávněnému náklady řízení ve výši 4.300,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení. Nařízená exekuce se vztahovala i na vymožení těchto nákladů. Povinný byl povinen nahradit věřiteli [REDAKCE] náklady řízení ve výši 4.900,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení. Povinný byl povinen nahradit věřiteli Dřevomateriál s.r.o. se sídlem Žamberk, Orlická Kasárna 738, náklady řízení ve výši 4.900,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení. K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 15.7.2008 čj. 19Co 228/2008-111 napadené usnesení zd. soudu potvrdil. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 27.10.2010 čj. 20Cdo 5200/2008 k dovolání žalobce zrušil uvedená rozhodnutí prvního i druhého stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Při nařízeném rozvrhovém jednání žalobce jako oprávněný popřel pohledávku [REDAKCE] ve výši 250.000,- Kč s přísl. Zd. soud usnesením ze dne 10.2.2012 čj. 0Nc 7525/2006-176, které nabylo právní moci dne 28.3.2012, rozhodl tak, že z rozdělované podstaty se přihlášené pohledávky uspokojují v tomto pořadí a tímto způsobem: 1. Pohledávka pověřeného soudního exekutora JUDr. Igora Olmy ve výši 216.413,80 Kč k hotovému vyplacení na úplnou úhradu nákladů exekuce. Oprávněnému žalobci bylo uloženo podat do 30 dnů od právní moci usnesení návrh na popření výše pohledávky věřitele [REDAKCE] ve výši 1.431.725,- Kč, část rozdělené podstaty ve výši 1.183.586,20 Kč bude projednána až při dalším rozvrhovém jednání. Žalobce označenou žalobu na popření pohledávky podal, když důvodem popření jistiny pohledávky byla skutečnost, že sám žalobce – oprávněný dne 29.3.2006 vyrovnal pohledávku [REDAKCE] povinnému. Rozsudkem zd. soudu ze dne 14.3.2013 čj. 5C 54/2012-35, který nabylo právní moci dne 30.4.2013, bylo určeno, že pohledávka žalovaného – věřitele [REDAKCE] přihlášená do exekučního řízení vedeného před zd. soudem po sp.zn. 0Nc 7525/2006 ve výši 1.431.725,- Kč, zařazena do třetí skupiny, neexistuje. Zd. soud pokračoval v rozvrhovém jednání a vydal usnesení dne 21.6.2013 čj. 0Nc 7525/2006-218 kterým rozhodl, že I. Ze zbytku rozdělované podstaty 1.183.586,20 Kč se přihlášené pohledávky uspokojují v tomto pořadí a tímto způsobem: 1. Pohledávky oprávněného ve výši 1.183.586,20 Kč k hotovému vyplacení na částečnou úhradu vymáhané pohledávky z titulu platebního rozkazu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 17.6.2006 čj. 31Ro 872/2006-17. II. Povinný byl povinen nahradit oprávněnému náklady řízení ve výši 47.262,60 Kč do tří dnů od právní moci usnesení. Nařízená exekuce se vztahovala i na vymožení těchto nákladů. III. Povinný byl povinen nahradit věřiteli Dřevomateriál s.r.o. se sídlem Žamberk, Orlická Kasárna 738, náklady řízení ve výši 10.127,70 Kč do tří dnů od právní moci usnesení. IV. Povinný a věřitel [REDAKCE] nemají navzájem právo na náhradu nákladů řízení. Usnesení nabylo právní moci dne 21.8.2013, výroky I a IV jsou vykonatelné dnem 21.8.2013, výroky II a III jsou vykonatelné dne 27.8.2013. Dle uvedeného usnesení nebyla žalobci vyplacena částka 1.183.586,20 Kč, a to ani následně po výzvě žalobce soudnímu exekutorovi. Soudní exekutor nato žalobci přípisem ze dne 25.7.2013 sdělil, že pohledávku ve výši 1.183.586,20 Kč uspokojit nemůže, částku zaslal dne 25.8.2008 na účet právního zástupce [REDAKCE] dle původního rozvrhového usnesení vydaného zd. soudem dne 26.8.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85. Soudní exekutor sdělil, že [REDAKCE] vyzýval k vrácení částky, [REDAKCE] nereagoval a částka vrácena nebyla. Žalobce byl odkázán

na podání žaloby na vydání bezdůvodného obohacení. Dne 28.9.2013 byl soudní exekutor opakovaně vyzván k vyplacení předmětné částky, dopisem ze dne 3.9.2013 soudní exekutor zopakoval původní argumentaci. Žalobce uplatnil ve smyslu ust. § 5 zák.č. 82/1998 Sb. svůj nárok na náhradu škody u žalované, žalobci nebylo vyhověno, a to ani částečně.

Žalovaná navrhlá zamítnutí návrhu. Žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu škody, žalovaná nároku na náhradu škody nevyhověla. Poukázala na to, že i u objektivní odpovědnosti státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci je nezbytnou podmínkou vznik škody na straně poškozeného. O takový případ nejde tam, kde v souvislosti s výkonem veřejné moci sice došlo k odčerpání peněžních prostředků poškozeného, avšak poškozenému současně jako věřiteli vzniklo právo vůči jeho dlužníku, které může úspěšně uplatnit, resp. uspokojit. Nastala-li v důsledku výkonu veřejné moci taková situace, že mezi poškozeným a jinou osobou existují práva a povinnosti, která nejsou plněna, vzniká újma odškodnitelná podle zákona č. 82/1998 Sb. až tehdy, jestliže v právním vztahu těchto osob není možno dosáhnout plnění. Pouze v případě, že pohledávku poškozeného (oprávněného) nelze jako přímý nárok uspokojit, vzniká oprávněnému majetková újma (škoda) spočívající ve ztrátě majetku. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, postavení státu coby „posledního dlužníka“, je dána tak, že odpovědnost státu za škodu nastupuje, je-li vyloučeno, že by závazkový dlužník na svoji pohledávku i jen částečně plnil, čímž teprve vzniká poškozenému škoda. Žalovaná vychází z dlouhodobě konstantního judikaturního závěru ohledně nároku na náhradu škody proti státu, způsobené při výkonu veřejné moci. Vznikla-li žalobci újma odpovídající pohledávce, kterou má vůči svému dlužníku (z jakéhokoliv titulu) může být nárok proti státu z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou veřejnou mocí právem uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení od svého primárního dlužníka. Teprve v takovém případě vznikne poškozenému materiální újma, za kterou odpovídá stát podle zákona č. 82/1999 Sb. V daném případě žalobci svědčí právo domáhat se peněžních prostředků vůči [REDAKCE], u něhož došlo k bezdůvodnému obohacení. Žaloba je tedy s ohledem na konstantní judikaturu státu jako posledního dlužníka podána předčasně. K požadavku žalobce na přiznání úroků z prodlení žalovaná odkázala na stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 s tím, že stát je povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil postupem podle ust. § 14 zákona č. 82/1998 Sb. teprve marným uplynutím této lhůty, nikoliv uplynutím jiné lhůty, ocitá se stát jako dlužník v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty jej stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení. Jelikož žádost žalobce byla žalované doručena dne 26. 6. 2014, náleží případný úrok z prodlení ode dne 27. 12. 2014.

Dle ust. § 115a o.s.ř., k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníků předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí.

Usnesením zd. soudu ze dne 30.6.2015 čj. 14C 97/2015-20 byli účastníci vyzváni, aby se ve lhůtě 15 dnů od doručení vyjádřili, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání s tím, že vyjádří-li se ve stanovené lhůtě, bude soud předpokládat, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí. Usnesení bylo každému z účastníků doručeno dne 2.7.2015.

Podáním ze dne 16.7.2015 žalobce sdělil, že souhlasí s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání. Doplnil svá tvrzení tak, v daném případě není dána pro

žalobce ani jedna z možností podání žaloby na [REDAKCE]. Předmětná částka pak byla vyplacena [REDAKCE] již v roce 2008, nové rozvrhové jednání bylo vydáno až v roce 2015, jednalo by se již několik let o promlčenou pohledávku. Žalobu na vydání bezdůvodného obohacení měla podat sama žalovaná, případně soudní exekutor JUDr. Igor Olma.

Žalovaná se nevyjádřila dle usnesení zd. soudu ze dne 30.6.2015 čj. 14C 97/2015-20 zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání

Soud ve smyslu ust. § 115 a o.s.ř. rozhodl ve věci bez nařízení jednání, když účastníci k prokázání svých tvrzení navrhli jen listinné důkazy, ve věci lze rozhodnout jen na základě těchto navržených důkazů, účastníci s takovým postupem souhlasili.

Ze spisu zd. soudu sp.zn. 0Nc 7525/2006 soud zjistil, že bylo vedeno exekuční řízení ve věci žalobce jako oprávněného proti povinnému [REDAKCE], za účasti přihlášeného zástavního věřitele [REDAKCE], pro pohledávku 1.022.048,- Kč s příslušenstvím. Ve věci byla nařízena exekuce na majetek povinného, v jejím rámci pověřený soudní exekutor JUDr. Igor Olma zpeněžil nemovitosti povinného. Ve věci byla vydána v návrhu uvedená rozhodnutí. Rozdělovanou podstatu tvořila částka 1.400.000,- Kč. Dle rozvrhového usnesení zd. soudu ze dne 26.2.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85 bylo rozhodnuto o uspokojení pohledávky [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], ve výši 1.183.586,20 Kč. K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 15.7.2008 čj. 19Co 228/2008-111 napadené usnesení zd. soudu potvrdil. Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 27.10.2010 čj. 20Cdo 5200/2008 k dovolání žalobce zrušil uvedená rozhodnutí prvního i druhého stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Při nařízeném rozvrhovém jednání žalobce jako oprávněný popřel pohledávku [REDAKCE] ve výši 250.000,- Kč s přísl. Zd. soud usnesením ze dne 10.2.2012 čj. 0Nc 7525/2006-176, které nabylo právní moci dne 28.3.2012 rozhodl o uspokojení přihlášených pohledávek, oprávněnému žalobci pak bylo uloženo podat v určené lhůtě návrh na popření výše pohledávky věřitele [REDAKCE] ve výši 1.431.725,- Kč. Zd. soud pokračoval v rozvrhovém jednání a vydal usnesení dne 21.6.2013 čj. 0Nc 7525/2006-218 kterým rozhodl, že ze zbytku rozdělované podstaty 1.183.586,20 Kč se přihlášené pohledávky uspokojují tak, že se uspokojuje pohledávka oprávněného ve výši 1.183.586,20 Kč k hotovému vyplacení na částečnou úhradu vymáhané pohledávky z titulu platebního rozkazu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 17.6.2006 čj. 31Ro 872/2006-17. Usnesení v tomto výroku nabylo právní moci dne 21.8.2013, výrok byl vykonatelný dnem 21.8.2013.

Ze spisu zd. soudu sp.zn. 5C 54/2012 soud zjistil, že rozsudkem ze dne 14.3.2013 čj. 5C 54/2012-35, který nabylo právní moci dne 30.4.2013, bylo určeno, že pohledávka žalovaného – věřitele [REDAKCE] přihlášená do exekučního řízení vedeného před zd. soudem po sp.zn. 0Nc 7525/2006 ve výši 1.431.725,- Kč, zařazena do třetí skupiny, neexistuje.

Z přípisu ze dne 22.7.2013 soud zjistil, že žalobce vyzval soudního exekutora JUDr. Igora Olmu, Exekutorský úřad Svitavy k úhradě částky 1.183.586,20 Kč dle bodu I. usnesení zd. soudu ze dne 21.6.2013 čj. 0Nc 7525/2006-218.

Z přípisu ze dne 25.7.2013 soud zjistil, že soudní exekutor JUDr. Igor Olma, Exekutorský úřad Svitavy, sdělil žalobci, že jeho pohledávku ve výši 1.183.586,20 Kč soudní exekutor nemůže uspokojit, jelikož tato částka byla dne 25.8.2008 zaslána na účet sdělený

JUDr. Ladislavem Klementem, právním zástupcem [REDAKCE], dle původního rozvrhového usnesení vydaného Okresním soudem v Ústí nad Orlicí ze dne 26.2.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85. Na žádost o vrácení poukázané částky [REDAKCE] ani jeho právní zástupce JUDr. Ladislav Klement nereagovali a částka vrácena nebyla. Žalobce byl odkázán na podání žaloby na vydání bezdůvodného obohacení.

Z přípisu ze dne 28.8.2013 soud zjistil, že žalobce vyzval soudního exekutora JUDr. Igora Olmu, Exekutorský úřad Svitavy k úhradě částky 1.183.586,20 Kč dle bodu I. usnesení zd. soudu ze dne 21.6.2013 čj. 0Nc 7525/2006-218 s tím, že žalobce se neztotožňuje se stanoviskem soudního exekutora, které bylo uvedeno v přípisu ze dne 25.7.2013.

Z přípisu ze dne 3.9.2013 soud zjistil, že soudní exekutor JUDr. Igor Olma, Exekutorský úřad Svitavy, sdělil žalobci, že částku 1.183.586,20 Kč vyplatit nemůže, jelikož tato částka byla již dne 25.8.2008 zaslána na účet sdělený JUDr. Ladislavem Klementem, právním zástupcem [REDAKCE], dle v té době pravomocného rozvrhového usnesení vydaného Okresním soudem v Ústí nad Orlicí ze dne 26.2.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85.

Z přípisu ze dne 12.11.2014 soud zjistil, že Ministerstvo spravedlnosti ČR sdělilo žalobci, že dne 26.6.2014 bylo doručeno podání, kterým žalobce uplatnil nárok na poskytnutí náhrady škody ve výši 1.183.586,20 Kč s příslušenstvím, která mu měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném Okresním soudem v Ústí nad Orlicí pod sp.zn. 0Nc 7525/2006. Takto uplatněnou škodu je možno nahradit pouze v případě, kdy lze učinit nepochybný závěr, že navrhovateli škoda nesporně vznikla. Nesporným je třeba učinit nejen to, že co do základu byl založen vznik odpovědnosti, ale i to, že požadovaná náhrada škody spočívá v majetkové či nemajetkové újmě, která nastala v příčinné souvislosti s rozhodnutím (nesprávným úředním postupem) zakládajícím odpovědnost za škodu, a kdy lze shledat nespornou také výši škody takto způsobené. O vznik škody nejde tam, kde došlo k odčerpání peněžních prostředků poškozeného, avšak poškozenému současně jako věřiteli vzniklo právo vůči jeho dlužníku, které může úspěšně uplatnit, resp. uspokojit. V daném případě žalobci svědčí právo domáhat se peněžních prostředků vůči [REDAKCE], nelze tak požadavek uspokojit, a to ani částečně.

Z přípisu ze dne 10.7.2015 soud zjistil, že soudní exekutor JUDr. Igor Olma, Exekutorský úřad Svitavy, sdělil žalobci, že částka 1.183,586,20 Kč byla dne 25.8.2008 zaslána na účet sdělený JUDr. Ladislavem Klementem, právním zástupcem [REDAKCE], dle původního rozvrhového usnesení vydaného Okresním soudem v Ústí nad Orlicí ze dne 26.2.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85. Dle provedených součinností nebyl zjištěn žádný postihnutelný majetek povinného.

Dle ust. § 5 zák.č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním nebo nesprávným úředním postupem.

Dle ust. § 7 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1,2 zák.č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.

Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

V daném případě soud z provedených důkazů dovedl, že u zd. soudu je vedeno exekuční řízení ve věci žalobce jako oprávněného proti povinnému [REDAKCE], za účasti přihlášeného zástavního věřitele [REDAKCE], pro pohledávku 1.022.048,- Kč s příslušenstvím. Ve věci byla nařízena exekuce na majetek povinného, v jejím rámci pověřený soudní exekutor JUDr. Igor Olma zpeněžil nemovitosti povinného. Ve věci bylo vydáno zd. soudem rozvrhové usnesení ze dne 26.2.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85, kterým bylo ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15.7.2008 čj. 19Co 228/2008-111 rozhodnuto o uspokojení pohledávky [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], ve výši 1.183.586,20 Kč. Usnesení tak nabylo právní moci dne 14.8.2008. Na to dne 25.8.2008 soudní exekutor JUDr. Igor Olma, Exekutorský úřad Svitavy, částku 1.183,586,20 Kč zaslal na účet sdělený JUDr. Ladislavem Klementem, právním zástupcem [REDAKCE], a to dle uvedeného rozvrhového usnesení vydaného Okresním soudem v Ústí nad Orlicí ze dne 26.2.2008 čj. 0Nc 7525/2006-85. Následně Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 27.10.2010 čj. 20Cdo 5200/2008 k dovolání žalobce zrušil uvedená rozhodnutí prvního i druhého stupně a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Po popření výše pohledávky věřitele [REDAKCE] ve výši 1.431.725,- Kč rozsudkem zd. soudu ze dne 14.3.2013 čj. 5C 54/2012-35, který nabyl právní moci dne 30.4.2013, zd. soud pokračoval v rozvrhovém jednání a vydal usnesení dne 21.6.2013 čj. 0Nc 7525/2006-218 kterým rozhodl, že ze zbytku rozdělované podstaty 1.183.586,20 Kč se přihlášené pohledávky uspokojují tak, že se uspokojuje pohledávka oprávněného, tj. žalobce, ve výši 1.183.586,20 Kč k hotovému vyplacení na částečnou úhradu vymáhané pohledávky z titulu platebního rozkazu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 17.6.2006 čj. 31Ro 872/2006-17. Usnesení v tomto výroku nabylo právní moci dne 21.8.2013, výrok byl vykonatelný dnem 21.8.2013. Žalobci pak částka 1.183.586,20 Kč nebyla dosud vyplacena, a to s odkazem na její výplatu [REDAKCE] a s tím, že nebyla uspokojena ani z jiného majetku povinného, jak vyplynulo z exekučního spisu a z přípisu soudního exekutora. Tak na straně [REDAKCE] došlo v rozsahu 1.183.586,20 Kč k bezdůvodnému obohacení ve smyslu ust. § 451 odst. 2 obč.zák., když v tomto rozsahu mu bylo plněno soudním exekutorem, a to z právního důvodu, který odpadl. Ve smyslu ust. § 451 odst. 1 obč.zák. byl [REDAKCE] povinen toto obohacení vydat, a to žalobci, když na úkor žalobce byl předmět bezdůvodného obohacení získán (§ 456 obč.zák.). Na základě těchto zákonných ustanovení žalobce byl a je oprávněn domáhat se po [REDAKCE] zaplacení částky 1.183.586,20 Kč. Není tak případné stanovisko žalobce, že žalobce není v žádném hmotněprávním vztahu s [REDAKCE]. Dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu i dle právní úpravy platí, že vznikla-li poškozenému újma odpovídající pohledávce, kterou má vůči svému dlužníku, může být nárok proti státu z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou výkonem veřejné moci uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení z prvotního závazkového právního vztahu. Tento závěr plyne z právní konstrukce odpovědnosti státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci i z občanskoprávního pojetí škody. Škodou zákon míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Poškozený je povinen vznik škody na své straně prokázat a v řízení o nároku na náhradu škody tak na něm leží důkazní břemeno o tom, že škoda vznikla. Aby byl splněn tento zákonný předpoklad, musí škoda existovat

nejpozději v době, kdy soud o uplatněném nároku rozhoduje (i zde totiž platí ustanovení § 154 o.s.ř., které stanoví, že pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení). To se uplatní zejména tam, kde je odpovědnost státu vztahována k újmě, která plyne ze závazkových vztahů mezi poškozeným a jeho smluvním partnerem. Nastala-li totiž v důsledku výkonu veřejné moci taková situace, že mezi účastníky právního vztahu existují určitá práva a povinnosti, která nejsou plněna, pak újma odškodnitelná podle zákona č. 82/1998 Sb. vznikne teprve tehdy, jestliže v primárním právním vztahu účastníků není možno dosáhnout plnění. Jinými slovy, svědčí-li poškozenému jako věřiteli právo vůči jeho dlužníku, které může úspěšně uplatnit, resp. uspokojit, nevzniká mu dosud nárok na náhradu škody způsobené výkonem veřejné moci vůči státu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.2.2011 sp.zn. 25Cdo 2091/2008). Tak žalobce má prvotně nárok na vydání bezdůvodného obohacení, tj. na zaplacení částky 1.183.586,20 Kč vůči [REDAKCE]. Pokud se žalobce domáhá náhrady škody po žalované, soud se zabýval tím, zda žalobce v řízení prokázal vznik škody za situace, kdy tento svůj nárok neuplatnil vůči [REDAKCE] u soudu. Pro závěr o faktické nevyhovitelnosti nároku od přímého dlužníka, tedy k prokázání vzniku škody, není nezbytné, aby žalobce nejprve vymáhal svou pohledávku vůči dlužníkovi v soudním řízení a aby tak byl znám jeho negativní výsledek, tj. není nezbytné, aby existoval zamítavý rozsudek soudu, u něž byl nárok uplatněn. Za situace, kdy je z okolností případu zřejmé, že žaloba by nemohla uspět (např. pro promlčení – srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 860/2002, publikovaný pod C 1721 v Souboru), může soud rozhodující ve sporu o náhradu škody sám jako otázku předběžnou řešit úspěšnost žaloby, aniž by poškozený byl nucen samostatný soudní spor podstoupit (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.2.2011 sp.zn. 25Cdo 2091/2008). Z provedených důkazů soud dovodil, že [REDAKCE] byl v minulosti bezúspěšně vyzván soudním exekutorem k vrácení vyplacené částky 1.183.586,20 Kč. [REDAKCE] k výzvě soudního exekutora nejen částku nevrátil, ale ani nesdělil své stanovisko ve věci, ve věci zůstal naprosto nečinný. S ohledem na tento postoj [REDAKCE], s ohledem na promlčení, kterého by se [REDAKCE] v případné žalobě žalobce vůči němu o vydání bezdůvodného obohacení mohl úspěšně dovolat (když částka byla vyplacena v srpnu 2008 a objektivní lhůta k vydání bezdůvodného obohacení činila 3 roky), soud v daném případě dovodil, že žaloba žalobce vůči [REDAKCE] by nemohla uspět. Žalobci tak vznikla škoda nevyplacením částky jemu určené jako oprávněnému v exekučním řízení rozvrhovým usnesením, a to ve výši 1.183.586,20 Kč. Mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody je příčinná souvislost. Za tuto škodu odpovídá stát v plném rozsahu a této odpovědnosti se nemůže zprostit, když ust. § 13 zák.č. 82/1998 Sb. zakládá objektivní odpovědnost státu. Soud proto návrhu vyhověl a stanovil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 1.183.586,20 Kč. Pokud se žalobce domáhal dále úroku z prodlení vycházel soud z toho, že poškozený má právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu škody uplatnil postupem podle § 14 zák.č. 82/1998 Sb. Úroky z prodlení náleží poškozenému až od uplynutí doby, kterou má ústřední orgán uvedený v § 6 zák.č. 82/1998 Sb. k vyplacení náhrady, tedy 6 měsíců od uplatnění nároku u tohoto orgánu. Stát je povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zák.č. 82/1998 Sb. Teprve marným uplynutím této lhůty, nikoliv doručením výzvy k náhradě škody či uplynutím lhůty stanovené poškozeným při uplatnění nároku, ocitá se stát jako dlužník z odpovědnostního závazkového právního vztahu (§ 489 obč. zák.) v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stihá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení (stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011 sp.zn. Cpjn 206/2010). Žádost žalobce byla žalované doručena dne 26. 6. 2014, lhůta k plnění uplynula dne 26.12.2014, žalobci náleží úrok z prodlení ode dne 27. 12. 2014, a to ve výši dle

nař.vl. č. 351/2013 Sb. V tomto rozsahu soud žalobci přiznal úroky z prodlení a v širším rozsahu návrh zamítl.

Dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. rozhodl soud o nákladech řízení tak, že žalobci, který měl ve věci neúspěch v nepatrné části, přiznal právo na jejich náhradu v plném rozsahu. Žalobci vznikly náklady za zastoupení advokátem, a to za 4 úkony (příprava a převzetí zastoupení, uplatnění nároku na náhradu škody, sepis žaloby, sepis podání ve věci samé po vyjádření žalované) po 13.060,- Kč, 4x paušální poplatek po 300,- Kč, 21% DPH ve výši 11.222,40 Kč, tj. v celkové výši 64.662,40 Kč.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím tohoto soudu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, dvojmo.

Nebude-li povinnost tímto rozhodnutím stanovená splněna řádně a včas, lze se jejího splnění domáhat návrhem na nařízení výkonu rozhodnutí.

V Ústí nad Orlicí dne 16.9.2015

JUDr. Tamara Škorpilová
předsedkyně senátu, v.r.

Za správnost: /23

OKRESNÍ SOUD V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Husova 975, 562 17 Ústí nad Orlicí

---

tel.: 465 567 111, fax: 465 523 269, e-mail: podatelna@osoud.uno.justice.cz, IDDS: rjrabj7

NAŠE ZNAČKA: 51 Si 275/2019
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Jan Gregar
DNE: 24. července 2019

Vážená paní doktorko,

Na základě Vaší žádosti ze dne 10.7.2019 Vám v příloze zasílám požadovaná anonymizovaná rozhodnutí zdejšího soudu.

S pozdravem

Bc. Jan Gregar v. r.
ředitel správy soudu

Přílohy: rozsudek 4x